

N Nr. 8

2. APRILNUMMER 1943

Belgia 3.— fr. / Bohmen-Mähren 4.— kr. / Bulgarta 8 lewa / Danmark 50 øre / Finland 4.50 mk. / Frankrike 5 fr. / Hellas 150 drs. / Italia 3 lire / Kroatia 30 kuna / Nederland 25 cents / Norge 50 øre / Portugal 2.— esc. / Romania 25 lei / Serbia 10 dinar / Sverige 55 øre / Sveits 50 rappen / Slovakia 3 ks. / Spania 1.50 pts. / Tyrkia 20 kurus / Ungarn 40 fillér / Sørsteiermark, Ostland 40 Pig

Signal

Universitetsbibliotek
i Tromsø

Churchill...

Den 22. juni 1941: „Ingen har i de siste 25 år vært en mer avgjort motstander av kommunismen enn jeg. Jeg vil ikke ta tilbake et eneste ord av det jeg har sagt om den.“

Foto: British Official Photograph, No. A. 14044 (Admiralty Photograph, Crown Copyright Reserved)

Krigen som verdenskamp

	Side
En havn uten flåte	6
Aldri mer, sier de	7
Hittil 70 000	12
Kampgruppe Tyroller	16

Det nye verdensbilde — Europas framtid

Øyfolket, av Giselher Wirsing	8
Skjønnhetssans	25
Hvor stort er Europa?	36
Vitenskapen konstaterer	38

Hvordan vi lever

25 år seinere	23
Den første farge-trickfilm	30
Teater i barnas land	33
Mellom to tog	38

COPYRIGHT 1943 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

DEN SEIERRIKE MAHATMA

Mens kampene raste på slagmarkene i Russland, Afrika og Øst-Asia har en gammel, ensom mann, som sitter i fengsel i India, tiltrukket seg hele verdens oppmerksomhet, nemlig Gandhi. Han kunde bare gjøre bruk av det ene våpen: å faste. Han har anvendt det i en duell med Churchill, i hvilken han sluttelig vandt et felttog. Det er blitt det avgjørende for et helt kontinents framtid

I mars 1940 hadde mahatma Gandhi begynt sitt tredje ulydighetsfeltog. Med en skare hvitklede inderne hadde han tiltrådt marsjen til kysten, for der som en symbolsk handling å utvinne salt og dermed knekke den engelske regjeringens saltmonopol. To måneder seinere hadde man atter arrestert ham, etterat han allerede 1922 til 1924 hadde sittet i fengsel. Knappt et år seinere lot Lord Halifax (der som visekonge het Lord Irwin) ham fri. Han måtte forhandle med ham på like fot og innby ham til London til en konferanse ved det runde bord. Den gang reiste the right honourable Winston Churchill seg fra en av de konservatives fremste benker i underhuset og erklærte at det var en skandale, „at den halvnakne fakir og høyforræderiske sakfører fikk trække i trappene til visekongens palass". I hine dager begynte Churchills duell med Gandhi.

Da Gandhi i begynnelsen av mars forlot det rom hvor han hadde tilbrakt sin tre ukers fastetid, måtte selv de engelske aviser medgi at Churchill i denne kamp, hvor brutal makt og høyeste sjelelig konsentrasjon sto overfor hinannen, var den underlegne. I England sa man at det var et tapt slag. Det var mer enn det, det var et tapt felttog. Inderne har gitt Gandhi den gamle ærestitel „mahatma", som betyr „den store sjel". Alle som har truffet sammen med Gandhi, har bekreftet at denne mann utstråler en overlegen, ja opphøyd ro, som hans motstandere aldri kunde stå for. Lord Linlithgow, som er visekonge i Delhi fra 1936, vil da også seinere bli nevnt i historien bare fordi han var Gandhis fangevokter. Mahatmaen var seg dette vel bevisst da han, treogstyttiåringen, fattet den siste tunge beslutning å dø som martyr for Indias frihet.

Han beviste derved at tidligere århundres høye engelske statskunst befinner seg i et stadium av degenerasjon og hjelpeløshet. Inderne selv har på samme tid alltid betraktet Gandhi, den hellige, som en realist. De motsetninger, som forentes i hans bryst, har kanskje først gjort ham til hin dominerende personlighet i India. Opprinnelig slett ikke Englands grimme fiende, men snarere beredt til kompromisser, er han allikevel i besittelse av den ekte kampnatures hardnakkethet. Til tross for dette avskyr han kamp og preker mot anvendelse av makt. Sannsynligvis har han lenge vært overbevist om at han selv bare kan være en banebryter for den indiske frihet og at India først etter en gradvis utvikling av dets selvbevissthet vil komme til å falle som en moden frukt fra det engelske kolonialsystems visnende tre. Men nettopp derfor ble han en revolusjonær. I de lange uker da den fastende Gandhi svevde mellom liv og død, måtte englenderne gjøre den erfaring at en død Gandhis makt vilde være uten grenser. Selv om hans svekede konstitusjon etterpå skulde komme til å bukke under for fastetidens påkjenning, er den myte med hvilken Gandhi ut over sin fysiske eksistens river de indiske masser med til kamp, no helt grenseløs. Dette er forskjellen på Gandhis faste-felttog i 1943 og hans tidligere sultestreiker i fengselet. Om død eller levende, om fri eller i fengsel, den makt som denne „halvnakne fakir" — som Churchill en gang så foraktlig kalte ham — utøver, kan ikke lenger knekkes.

Da Gandhi kom fra Sør-Afrika til India i 1915, forefant han en indisk overklasse, der var utformet og moralsk behersket av England, og som hverken

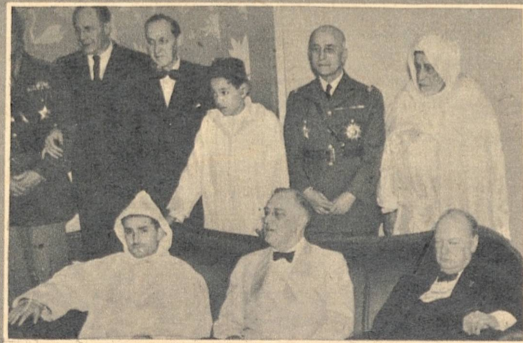
TIL SLAGET PÅ DE SYV HAV

DEN ENGELSK-AMERIKANSKE SKIPSFARTS TAPSKONTO

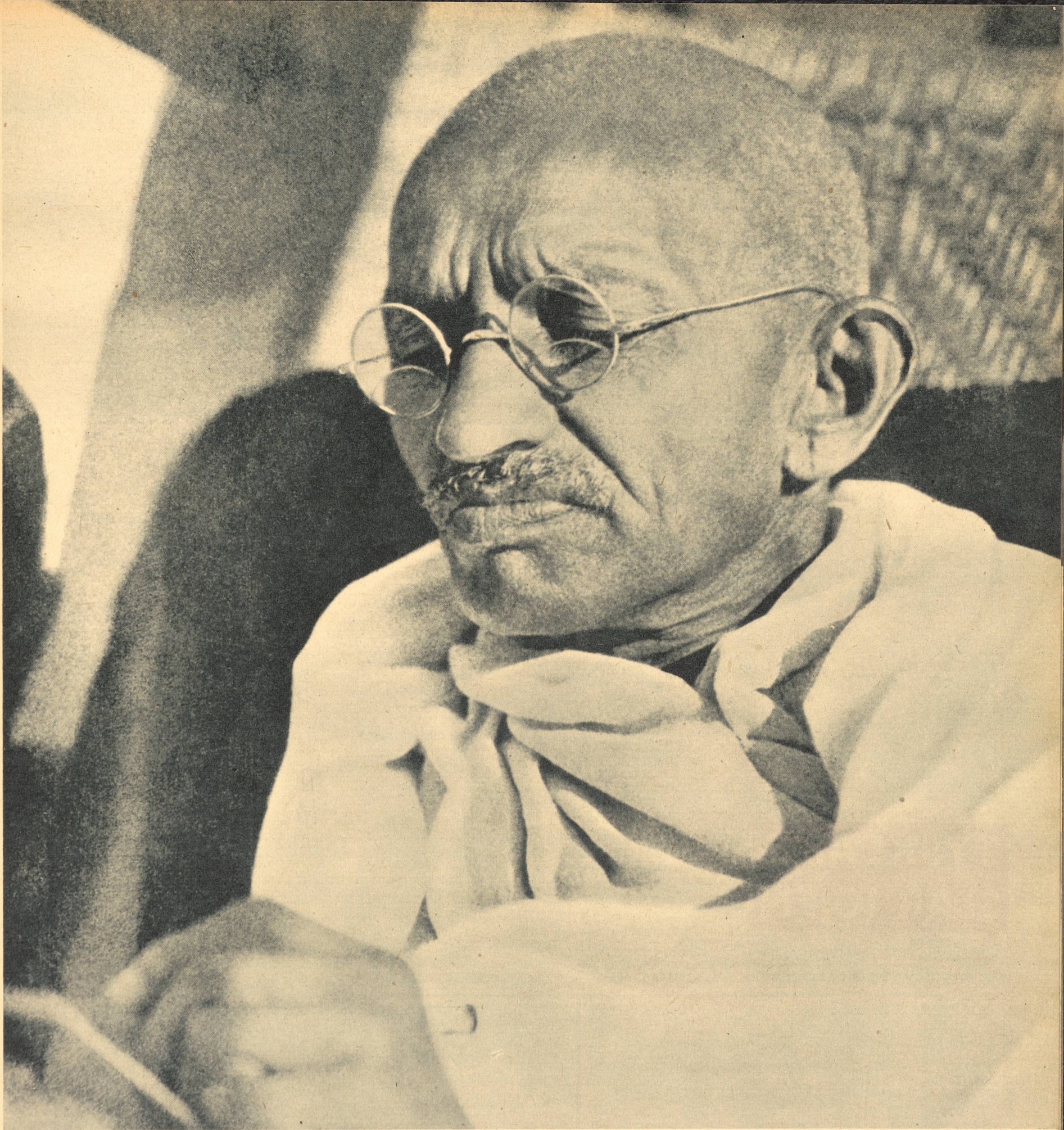
Senkede skip i bit.		
Overført fra 1942:		27604300
« konto tyske « båter		5453300
« konto tyske overvanns- stridskrefter		0006500
« konto tyske luftvåpen		0139500
« konto Italia		0200000
« konto Japan		0200000
Fald siden krigens begynnelse:		29103100

Til tittelbildet:

I siste nummer av „Signal" offentliggjorde vi et bilde fra konferansen i Casablanca, og som vi slutter av mange henvendelser, har dette bilde vakt oppsikt. Vi bringer det her nok en gang, og har satt det velkjente hode til det engelske selskaps hovedeksponent på omslaget. Dokumentet for den misnøye, som rådet på konferansen i Casablanca, er hermed fastholdt. Bildet selv er forøvrig et offisielt engelsk foto. Giselher

Wirsing befatter seg denne gang i sin artikkel på side 8 med denne engelske overklasse, hvis eksponent Churchill kan betraktes som

Gandhi, Indias myte

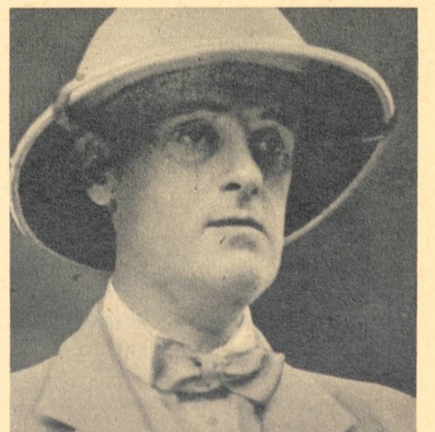
var beredt eller i stand til å oppta kampen for sin frihet. Overfor denne sto en navnløs masse på 350 millioner, der enno ikke hadde så megen selvfølelse at de på noen måte kunde tjene som råstoff for en mektig frihetsbevegelse. Gandhi har forvandlet India fullstendig. Hans egentlige livsverk består for det første deri, at han har løst den indiske overklasse fra den engelske tankegang, som de var innkapslet i, og atter gjort dem til bevisste indere. Alle hans aksjoner, hans passive motstand, rokkehjulpropagandaen, saltmarsjen, arbeidet for de ubørerbare, og det forbund som han stiftet mellom hinduer og muselmenn, alt

dette tjente til å begynne med bare det ene formål: Indias åndelige befrielse fra den overmektige engelske livsstil, som alle indere der sto på et høyere sosialt nivå enno under den første verdenskrig bekjente seg til. Gandhi har tilveiebrakt den levende kontrakt mellom de stumme masser og den overklasse som han åndelig talt atter har ført tilbake til India. Han var mellommannen og har dermed, kan man si, i disse nesten tredve års virksomhet i heimlandet, overhodet skapt et nytt India.

Da Gandhi trådte inn i sin fastecelle, visste han at det var mer enn tvilsomt om han atter vilde komme til å forlate

den i levende live. Han betraktet sitt livsverk som fullendt. Ikke befrielsen som sådan, men forberedelsen til den er det som det dreide seg om for Gandhi. Allerede for lenge siden er i Bose og hans krets hin yngre generasjon vokst opp, som er gått inn i den aktive fase av kampen for Indias befrielse. Gandhi, „den store sjel“, er mer enn en politisk faktor. Han er blitt til inkarnasjon og symbol for et helt folk, hvis kamp for sin rett hver dag på ny beviser hvordan det i virkeligheten er fatt med hine fraser som Churchill og Roosevelt kom fram med i Atlantikchartaen.

G. W.

Englands visekonge i Delhi Lord Linlithgow har regjert siden 1916, uten hittil å ha funnet den søkte etterfølger

TYSKLAND SLÅR IGJEN

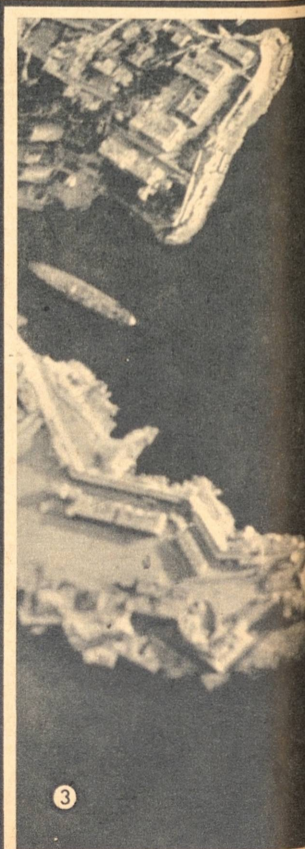
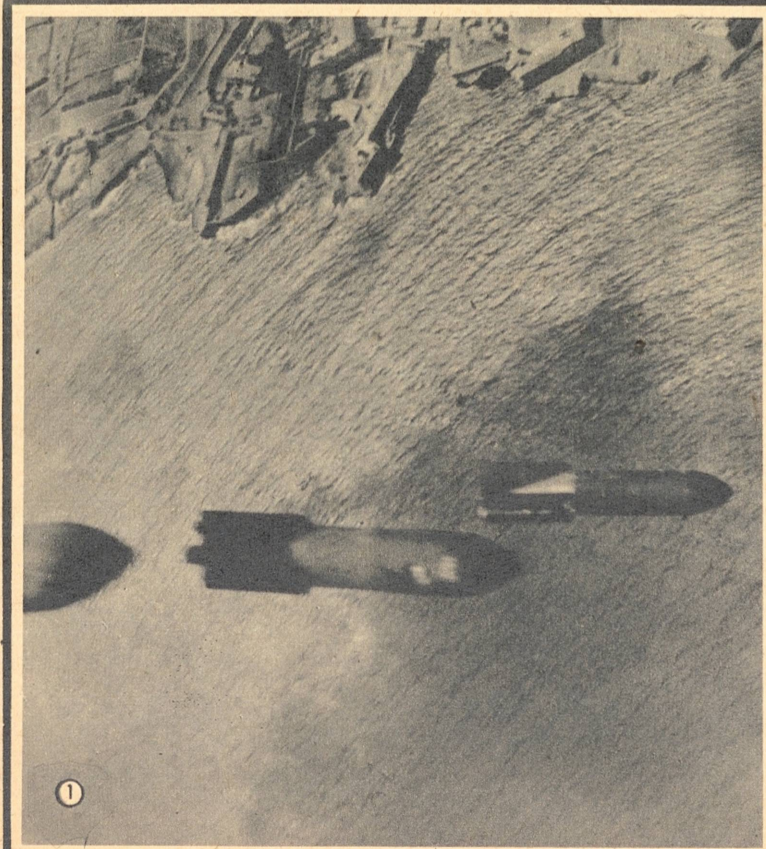
Et kart som viser de viktigste gjengjeldelsesangrep mot England

Skjønt Tyskland alltid hadde uttalt seg imot luftangrep på den sivile fiendtlige befolkning, begynte England med denne slags krigsførsel som skulde virke på sivilbefolkningens „moral“. En for kontinental-europeere uforståelig, politisk-religiøst underbygd britisk oppfatning kommer til uttrykk i de ord som den residerende kapellan i Wootton, Cottam, skiev i „Daily Mail“ allerede den 31. 10. 1940: „Jeg sier bare, ødelegg

Kølnerdomen, bombarder Peterskirken i Roma, la flåten bombardere Genua og ødelegge marmortalasser, menn, kvinner og barn.“

Den slags tenkesett er årsaken til de handlinger som barn i Nederland, kunstskatter i Italia, kirker og sykehus i Tyskland, sivilbefolkningen i Frankrike, Belgia og andre land faller som ofre for. Bare i tiden fra 10. til 13. mai 1940 ble der foretatt 71 britiske luft-

angrep på Tyskland, derav 51 på absolutt ikke-militære mål. Trass i alle advarsler ble masseangrepene fortsatt. Først den 20. juni 1940 begynte det tyske luftvåpen med sine gjengjeldelsesangrep på England. Til i dag teller vi over 1300 slike angrep, som med navn er nærmere angitt i forsvarsmaktens kommunikéer. Hver liten flamme på det ovenstående kart betegner et slikt angrep.

Et serie-bombekast opptatt med kameraet

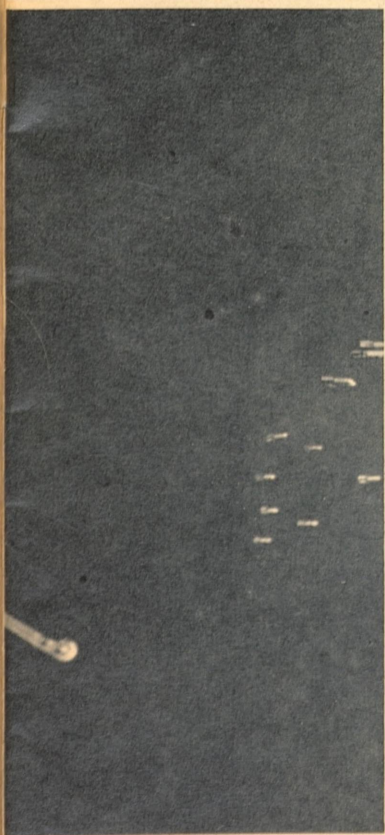
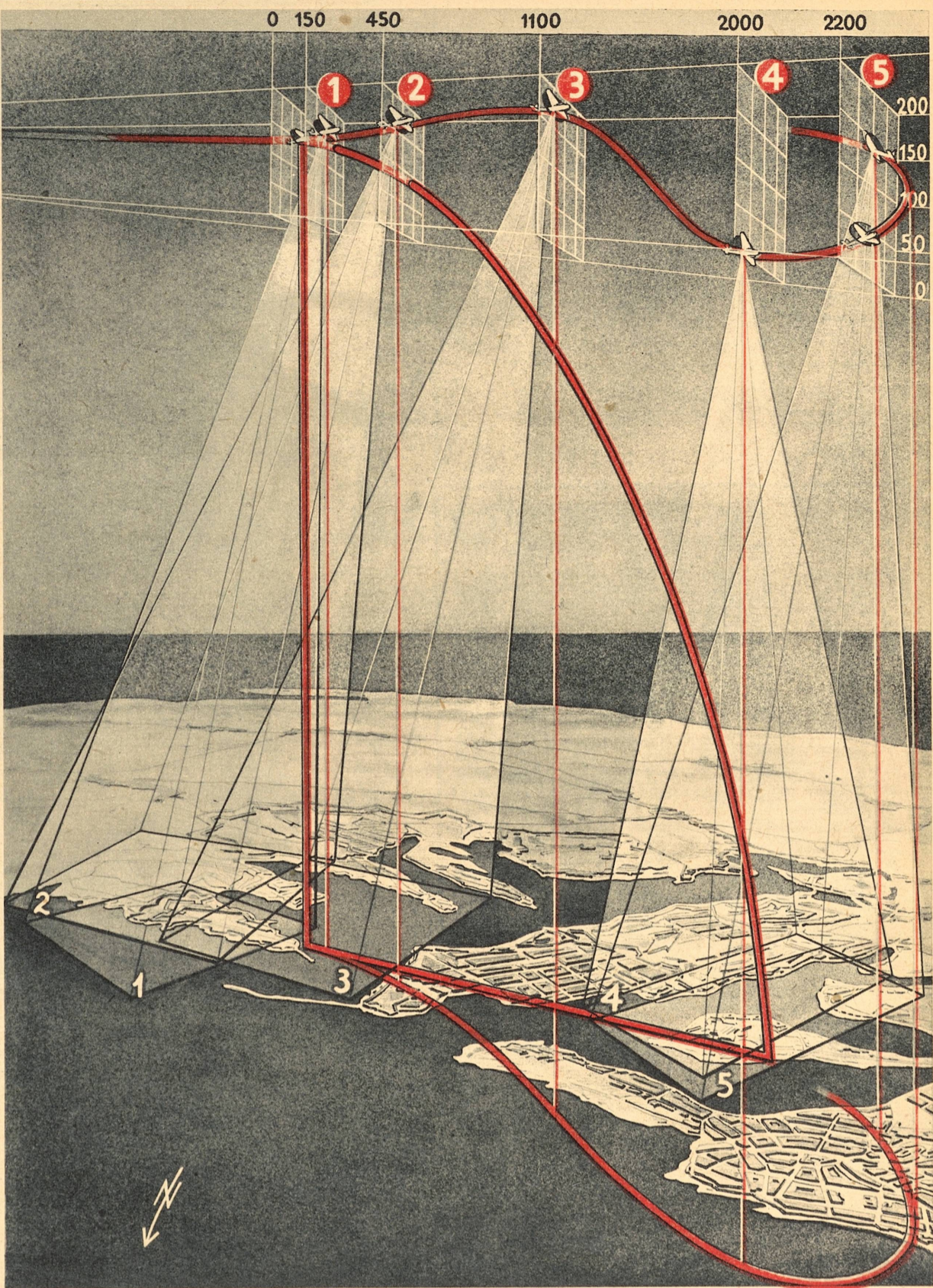
PK-billedkorrespondenten har ved et angrep på militære mål på Malta med sitt kamera forfulgt bombenes veg fra utkastingen til nedslaget. En fagmann har etterregnet og opptegnet denne spesielle fallkurve

Til de fem nedenstående bilder

- 1 En bombeserie utløses! Øverst på bildet ses festningsanleggene til fortet Ricasoli på Malta. Kameraet forfølger de fallende bomber
- 2 Alle bombene er utløst. Like etter legger flyet seg i en høyrekurve. Derved ser det ut som om bombene treffer fortet...
- 3 ...men de vandrer videre forbi fortet og havnebassenge! Fallhastigheten tiltar hurtig, derfor ser bombene ganske små ut
- 4 Hvor er de blitt av? No ser man ikke noe mer til bombene. Et eller annet sted over La Valetta flyr bombene sitt mål i møte
- 5 Der er de igjen! I rekkefølge slår de ned i de luftvernkanonstillingene på fortet Manoel, som er bygd inn i terrengstripen ved siden av bygningene

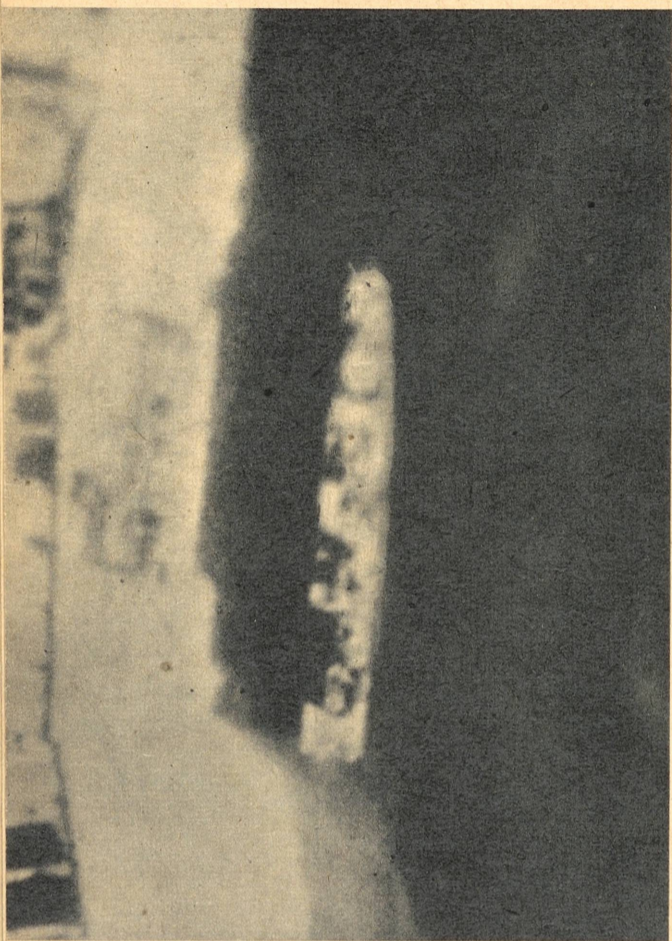
Fotografert og etterregnet! Skissen viser hvor de fem bildene ble tatt. Ved utløsningen av bombene (det første bilde) var flyet i en høyde av omtrent 4000 meter. Da det annet bilde ble tatt, var maskinen fløyet 300 meter videre og svingte noe ut til høyre. Bombene hadde begynt sin fallkurve. (Flyets kursendring til siden kommer til syne ved den nedad projiserte kurve). Like etter det tredje bilde utførte flyet et kort stup for å lure de fiendelige luftvern batterier. (4. bilde). Så gikk flyet med en steil vendingskurve i høyden. (5. bilde.) PK-fotos: Krigskorrespondent Billhardt, Tegning: Heinisch

Bildet på neste side som er tatt av et fjernrekognoseringsfly, viser hvordan La Valettas havn ser ut i dag

En havn uten flåte

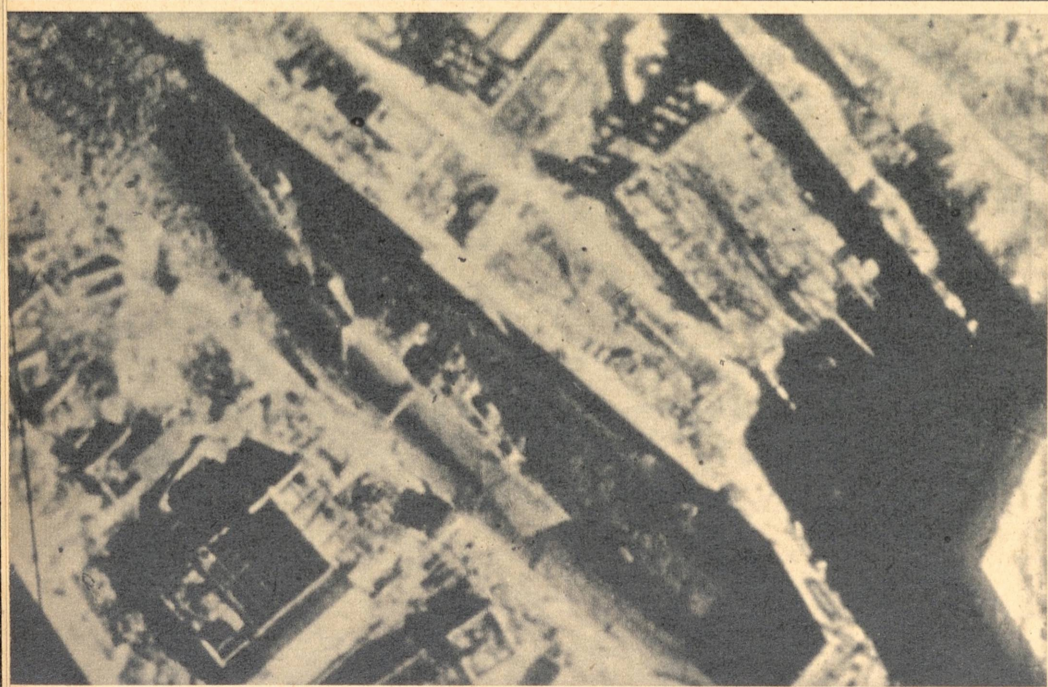
Den britiske kronkoloni og øy-festning Malta var med sin havn La Valetta ved siden av Gibraltar og Alexandria et viktig støttepunkt for den britiske middelhavsflåte. Som følge av den tyske og italienske luftflåtes hammerslag er denne krigs- og handelshavn nesten øde. „Signal“ viser det siste bilde tatt av et rekognoseringsfly med tre partielle forstørrelser av den en gang så viktige havn

Nr. 5 — Destroyer uten baug. Ved en fulltreffer fra et stup-kampfly ble hele forstevnen på denne destroyer revet bort

Skipskirkegården La Valetta. Et utsnitt av et av de siste bilder av havnen La Valetta på Malta, tatt i flere tusen meters høyde av et tysk rekognoseringsfly. Et beskadiget tankskip på 9800 brt.. (1) et kaserneskip på 12 000 brt., likeledes beskadiget (2), en kantret korvett (3), et motorskip, satt på grunn (4), en destroyer uten baug (5), en lastebåt på 8000 brt., satt på grunn (6), en lastebåt på 6300 brt., satt på grunn (7), en ødelagt destroyer av Javelinklassen i tørrdokken (8)

Nr. 8 — Ødelagt destroyer i tørrdokken. En bombe av tungt kaliber kastet denne destroyer, som lå i tørrdogg, om på siden og gjorde samtidig dokken ubrukelig

Nr. 3 — Den kantrede korvett. Selv det skip som ligger kantret på grunnen, blir innfanget av kameraet. Fra land ser en bare den speilglatte sjø

Ukrainsk frivillig ordenstjeneste trådt an til appell. Under en mæditær fest besiktiger kommandanten for en besatt ukrainsk by frivillige av egnens ordenstjeneste. De oppgavene, som denne tropp har å oppfylle, er mangfoldige. Framfor alt beskytter de med våpen i handen sine medborgeres liv og eiendom

PK-fotos: Krigskorrespondent Collmer

Aldri mer, sier de...

En beretning om den ukrainske frivillige ordenstjeneste

I de områder i øst, som er befridd fra bolsjevismen, kjemper ukrainske frivillige under tysk ledelse mot sovjetrussiske bander. De vil hjelpe til med å sikre sitt land en framtid fri for bolsjevisme

Utmerkelse for tapperhet. Noen av de frivillige blir av bykommandanten tildelt østbataljonens tapperhetsmedalje. Det er menn, som spesielt har utmerket seg ved bekjempelsen av bandene

Han kjenner bolsjevismen. „Heller falle i kampen, enn å være prisgitt bolsjevismen enno en gang“, sa denne mannen til krigskorrespondenten. Han var også blant dem, som ved appellen ble tildelt tapperhetsmedaljen

ØYFOLKET

Historien om en avbrutt revolusjon

Av Giselher Wirsing

Englendernes øyfolk er nesten helt isolert siden krigsutbruddet, iallfall siden sommeren 1940. Med unntagelse av soldatene kan neppe noen forlate landet. Bare få besøkende kommer utefra. England har mistet kontakten med Europa. I sine forbundsfeller ser det mer og mer overmektige makter som det er utlevert til. Fra Europa må man derfor stille det spørsmål, hvilke indre virkninger krigen har hatt på øya. Beskjefte englenderne seg med nye idéer? Er det en ny veg de går? „Signal” gir ikke noe forhastet svar på dette. Vi viser tingene som de virkelig er

I det første decennium etter forrige verdenskrig sendte en åndfull hollender ut en bok om England med den merkelige tittel: „The English are they human?” — „Er englenderne mennesker som vi?” Han skildrer her den høyst merkelige kjensgjerning at der eksisterer to helt forskjellige arter englendere. Denne hollender, som har bodd mange decennier i England, er av den mening at de to slags englendere har svært lite med hverandre å gjøre. Man kan lett skjelve dem fra hverandre. Noen av dem pleide nemlig å uttale „h” i begynnelse av ordet, de andre slukte den. Den ytre forskjell er langt mer enn et dialektspørsmål. Om en englender sier „home” eller „ome” er tvertimot et ubedragelig kastetegn, og kan så å si sammenliknes med en indianers tatovering. Det man i utlandet vet om England — bortsett kanskje fra havnebyene mellom Lissabon og Shanghai — gjelder i det vesentlige alltid bare de folk som kan si „home”. Disse er imidlertid i forhold til det samlede antall englendere, et forbausende lite lag. Bare det teller. De millioner derimot som blir ved med å tale om „ome” og „unger”, er det tause, det ukjente, ja, de er det utforskede England. Så ukjent som neppe en stamme i det mørkeste Afrika. Man kan ha levd årtier i England, midt i London uten å få vite noe videre om det egentlige folk, som utgjør den engelske nasjon.

„Bombe-sosialisme” fra 1940

La oss rolig innrømme at vår hollandske hjemmelsmann overdriver en smule. I 1940 iallfall hadde englenderne selv følelsen av at der foregikk en stille revolusjon i deres land, fordi dengang plutselig de folk som sier „home”, „hunger” og „hun” i tilfluktsrommet opplevde de felles farer sammen med dem, hvis lepper ikke uttaler det forræderske „h”. De nordamerikanske iakttagere i London var dengang likefram begeistret. I spaltelange beretninger telegraferte de heim at no, da damene i hermelin for første gang i sitt liv hadde ført lengere samtaler med cockneypeople fra Eastend enn det ellers har vært tilfelle i samkvemmet med taxisjåfører og bærere på jernbanestasjonene, no var der begynt en sosial revolusjon i England. For første

gang i historien eksisterer der noe i retning av et britisk demokrati. Dette var i månedene etter Dunkerque da „Punch” brakte en tegning på hvilken man så en engelsk gentleman i aftenantrekk med cape og floss sammen med en transportarbeider i mastetønnen til et synkende skip, og hvor begge anstrengte seg for ikke å forveksle en redningsvest med påskriften „for gentlemen” med en annen vest hvor der ganske enkelt sto „for men”.

Det var på den tid da det første Churchill-kabinett var dannet med arbeiderpartilederne, og man avbildet Ernest Bevin, idet han med oppbrettede ermer og dystert beslutsomt ansikt skyndte seg fra Transport House, fagorganisasjonsbyråkatiets sete, til regjeringssmøte i White Hall. Det var på den tid da der overalt i den engelske presse, og framfor alt i de utbredte og innflytelsesrike tidsskrifter, ble forkynt at et nytt England no holdt på å oppstå. „H”-symbolet som usynlig, men også ubønhørlig hadde delt englenderne i to skarpt atskilte kaster, skulde no forsvinne. Det tidspunkt syntes å være kommet, da endelige den britiske overklasse, som alene hadde regjert England gjennom så mange århundrer, skulde gå av og gi plass for nye menn, nye idéer og en ny sosial ordning. Churchill, av hertugene av Marlboroughs ætt, den mann der som erketory og som personifiseringen av det konservative partis siste rettigheter inntil da hadde vært den mest utpregede representant for den foreldede britiske klassestat, ga tilkjenne at han no var blitt en annen og vildt sette seg i spissen for dette nye England. Det pengetunge City, dette bykvarter av urgamle kontorhus med knirkende gulv og sotede tak, var avsvidd etter et tysk bombeangrep. Der var tallrike engelske røster som dengang erklærte: „Vi vil ikke jamre over dette. Denne ildsvåde over det britiske plutokratis hellige sted er den autodafé, i hvilken det gamle England blir til aske.”

Den engelske selvbevissthets krise

Det er lenge siden alt dette skjedde. Dengang, noen måneder etter Dunkerque, begynte den engelske selvbevissthets krise. Til denne kom den alminnelige følelse av at ikke bare den skarpe

klasseinndeling, men framfor alt den tradisjon som gjennom århundrer har lagt all politisk makt i England i hendene på noen få familier, var blitt uholdbar. Ingen visste hva det no skulde bli til. Men alle syntes å vite at der skulde komme noe nytt, et annet England. Det er ikke kommet. Røyken fra City er drevet vekk. Ruinene er blitt stående. Men det nye England kom ikke.

Dette er det indre resultat av nesten fire års krig, som den britiske makt har ført ved kanten av avgrunnen, først som følge av den tyske trusel, derpå som følge av den japanske og endelig som følge av den nordamerikanske. Den tause, stumme masse av englendere har ikke noe førerlag som vilde være i stand til å gripe de tøyler som syntes å tilfalle den av seg selv. Det gamle førerlag er utslitt. Det rår ikke over noen nye idéer og lever åndelig bare i fortiden. Deri består den engelske tragedie. Derfor har England ikke kunnet nytte sjangsen til en indre regenerasjon gjennom krigen. Derfor var også den britiske ungdom fortsatt utelukket fra ledelsen eller deltagelsen i den politiske og åndelige ledelse av landet.

Hvorfor står ungdommen utenfor?

Ved krigsutbruddet hadde det nuværende underhus sittet sammen allerede tre år. Siden er der gått nesten fire år. Allerede ifjor skrev derfor en mann, som ble betegnet som aktiv offiser og tidligere arbeiderpartikandidat, i „New Statesman”: „Det overveldende flertall av unge menn og kvinner har aldri deltatt i en avstemning. I 1943 vil der neppe være noen under 30 år som opprettholder forbindelsen med et parti som han engang har gitt sin stemme. Om to år vil Labourparty ikke bety noe for noen under 40 år, og dets ledere, selv Morrison og Bevin, vil da av folkemeningen bli putt i en sekk med ‚regjering’ eller ‚den gamle klikk’ utenpå.”

Disse linjer ble skrevet enno før den gamle taktiker Churchills Janus-hode var blitt helt avslørt. I mellomtiden har det vist seg at hertugene av Marlboroughs ætling på ingen måte har til hensikt å være midtpunktet i et nytt England, men at han i 1940 har gjort innrømmelser bare for desto seigere og behendigere å kunne forsvare det gamle lederlags posisjon. Arbeiderpartiet har ingen førere, men bare taktikere av gjennomsnittskvalitet. Heller ikke i England knytter noen mer i dag en forhåpning til navnene Attlee, Morrison og Bevin. Cripps, som selv stammer fra den plutokratiske krets, men som hadde kunnet bli farlig for Churchill som radikal outsider, fordi han

appellerte til englendernes puritanske urinstinkter, er sluttelig forsvunnet i bakgrunnen. Da Churchill gjennom den amerikanske landgang i Afrika og den sovjetrussiske offensiv for første gang kunde bokføre et visst resultat av sin krigsførsel, gjorde han øyeblikkelig den indrepolitisk helomvending. Fjorten dager etter det nordafrikanske foretagende omdannet Churchill sitt kabinett, satte Cripps med en sarkastisk skrivelse ut av krigskabinettet og tok i hans sted Oliver Stanley, en søn av lord Derby, et typisk medlem av det gamle britiske plutokrati, til koloniminister. Med det første skjær av håp i krigens horisont inntok den engelske reaksjon straks igjen sine gamle vante plasser på det britiske statsskips kommandobru.

Ifjor skrev tidsskriftet „Spectator”: „Den indre kraft har på en eller annen måte forlatt oss. Den nasjonale substans er utvilsomt forskjellig fra den i 1940 da premierministeren i uttrykk som svarte til en alminnelig overbevisning talte om vår beste time. Ingen kan i dag påstå at vi gjennomlevde vår beste time. Ungdommens morbide kynisme, de middelaldrendes indolente likegyldighet og egoisme er skjebnesvangre hindringer for våre anstrengelser for å oppnå seieren. Behøver vi bare å sitte i lenestoler og i brev til avisene forlange en konsentrert luftoffensiv mot Tyskland? Vi vil gjerne ha den. Da vil den bli ført av blomsten av den engelske ungdom. Hva skal de unge vente, når de gjennom snø og regn flyr inn i skjæret fra lyskasterne og antiluftvernets prosjektilhagl, mens de hvert øyeblikk kan vente støtet fra Messerschmitt'ene? Kanskje bevissheten om at de sikrer livet for de masser, som fyller Albert Hall under en boksekamp, mens der utenfor parkerer tusener av vogner og latterliggjør bensinsparingen? Eller for utpresserne, som fyller sine koffert med innkjøp fra det svarte marked og som dømt til fengsel kan velge mellom å ta straffen eller å betale en pengebot som de kan make ti ganger? Vil vi at de unge skal kjempe for slikt?”

Hvor er idéene, hvor er de nye menn?

Vi har her ikke gjengitt noen ekstrem, men en typisk uttalelse om den usikkerhet og det ubehag som er blitt framherskende i England etterat gløden fra 1940 er sloknet, uten at der skjedde noe gjennomgripende, uten at det nye England oppsto som millionene håpet på. England er moden for revolusjonen, men det har ingen revolusjonære.

Fortsettes side 11

Man kunde innvende at kanskje vil England slett ikke denne revolusjon, kanskje føler det seg vel til pass med denne regjerende overklasse, som samtidig har den politiske makt og kontrollen over to tredjedeler av den engelske nasjonalformue såvel som over nesten alle utenlandske investeringer England har gjort i verdensriket og i oversjøiske land. Men dette er det ikke tale om. Denne overklasse har tillatt at den engelske arbeider lever under de dårligste sosiale betingelser som — kanskje unntatt de sørafrikanske gruveområder — overhodet eksisterer noe sted i verden. Den har ikke engang gjennomført et sosialt trykksystem, men — det er opprørende å tenke på — har overlatt det arbeidende folks syke og enker til den private veldedighet. Denne var naturligvis aldri tilstrekkelig, selvom enkelte betydelige donasjoner av og til øket glansen om giverens navn.

Ikke bare den engelske masse er forstummet igjen, men også den engelske ungdom. Dens utilfredshet går langt utover hva den oppvoksende generasjon stadig pleier ha av kritikk mot den eldre generasjon som sitter trygt i sine stillinger. Disse unge menn kjemper som deres fedre kjempet i den første verdenskrig. De mangler ikke mot og de gjør sin innsats. Men for hva? De vet det ikke. De kan iallfall ikke si det. I beste fall har de en alminnelig, ubestemt følelse. I beste fall er de råstoff for en revolusjon som imidlertid uteblir, fordi nettopp de framtidstrengte idéer mangler.

Her har det funnet sted en indre ut-huling av nasjonens substans. Enhver som i det siste decennium før denne krig kom i kontakt med ungdommen fra Oxford og Cambridge, kjenner dens symptomer. Den dype pessimisme, som denne engelske ungdom er besjelt av siden utgangen av forrige verdenskrig, er på det intimste forbundet med den vaklende puritanisme i den engelske mellomklasse. Denne mellomklasse kjente bare til religiøsitet og geskjeft. Den avviste såvel filosofiske problemer som kunstnerisk nytelse. En så dypsindig ånd som Dean Inge har allerede lenge pekt på at for englenderen fra denne mellomklasse var så vel tenkningen som den kunstneriske følelse, to sterke anlegg i enhver menneskelig sjel, sjaltet ut. Denne puritanske mellomklasse har i forening med innehaverne av de store navn og adelens store formuer fullført Englands imperialistiske og kapitalistiske røvertokt over hele verden i det 19. de århundre. Den engelske ungdom vendte seg imidlertid mer og mer bort fra denne puritanske ånd, men der eksisterte ikke menn som hadde kunnet gi den nye idéer og nye muligheter til oppfyllelse av den menneskelige tilværelse. Når „Spectator“ beklager seg over den „morbid kynisme“ hos denne ungdom, så rammer dette bare den alminnelige tilstand som er inntrådt med den indre lammelse av den klasse som hittil har hersket i England.

Hvorfor fascinerer Moskva englenderne?

På denne måte kan vi også forstå årsakene til at den bolsjevikiske agitasjon til de regjerende hundre familiers skrekk fikk nesten uhindret innpass i England. I virkeligheten trengte den fram i et tomt rom, som Englands politiske førerskap ikke mer formådde å fylle

ut. Dette gjelder for ungdommen av alle klasser så vel som for arbeiderne som — hvilket følgende innlegg i „Spectator“ beviser — arbeider ivrigere for levering til Sovjet enn for forsvaret av eget land.:

„Vår arbeiderklasse føler seg her som utstøtte slaver. Derfor tror den mer på det fjerne Moskva enn på vår egen ledelse.“ Allikevel, den engelske arbeider har sikkert ikke noen tilbøyelighet til radikalisme. Men han føler seg politisk sett i et lufttomt rom. Derfor øker også bevisene på en stadig mer omsegripende krigstretthet.

Der er mange tegn på at der i England i det skjulte blir flere og flere bekymrede over denne utvikling. Churchill sa uttrykkelig hin minneverdige søndag, den 22. juni 1941, at han, engang den værste hater av bolsjevismen, ikke behøvde å ta tilbake noe av det han før hadde sagt. Her viser hele den splid seg som denne britiske overklasse no befinner seg i. Den ser at en idéenes* kamp med umåtelig kraft bruser henover hele jordkloden og i hvilken den selv egentlig ikke formår å innta noen overbevisende stilling. Den må overlate stadig større terreng til den bolsjevikiske agitasjon i England, men samtidig forsvarer den sin plutokratiske maktstilling, som igjen folket, som den jo må vinne for sine egne mål, på ingen måte deltar i. Framfor alt har den derfor ikke noe å by ungdommen. England er isolert fra Europa og dets problemer. Man ser ikke der at idéene utvikler seg videre blant de europeiske folk, at der vokser fram noe helt nytt i Europa.

Kompromisser er ikke tilstrekkelig

Siden høsten 1942 har det britiske plutokrati foreløpig nesten helt gjenobret sin gamle maktstilling. Dette er bare følgen av at arbeiderpartiets svake forsøk på å framkalle en sosial revolusjon i England gjennom dekretet og forordninger måtte strandet. Plutokratiet forsto å vike unna. Man kan ikke få tak i det — det er en kameleon. Dets damer bærer no ett eller annet hjelpekorps' uniformer. Det er alt. England av 1943 er ikke annerledes enn det av 1938 eller det av 1902, hva angår det ytre bilde av samfunnet. Omdannelsen av klassene, som arbeiderpartifolkene har snakket så meget om, stoppet opp på halvvegen. Den endte med et kompromiss. No har kompromissenes kunst gjennom århundrer vært en del av den britiske statskunst. Men denne epoke er til ende. Nettopp dette føler englenderne i alle samfunnslag. De merker at det bærer avsted på avvege og kjenner bare den gamle resept, som ikke vil virke lenger.

Her ser vi også de dypere grunner til at selv den harmløse plan om innførelsen av et stort sosialt trykksverk, slik som Sir William Beveridge utviklet det, kunde saboteres. Beveridges dokument på 165.000 ord er blitt avlivet gjennom noen gjennomslittige parlamentariske tricks av skattkansler Kingsley Wood og av Sir John Anderson, Churchills tillitsmann for indrepolitiske spørsmål i krigskabinetet. Grunnene hertil er mer enn innlysende når man tar i betraktning at 43 medlemmer av det nuværende underhus er direktører og representantskapsmedlemmer i de store forsikringsselskaper, og når man videre betenker at der i overhuset sitter ca. 50 peers som likeledes er med i representantskapene i disse forsikringsselskaper. Disse eng-

elske selskaper rår over veldige kapitalreserver, da de som følge av en manglende statstrygd har et stort og velhavende folks samlede forsikringsvirksomhet i sine hender. Som en Don Quichote red Beveridge i salen på en tykk reformplan mot de uhyre murene til denne den britiske finanskapitalismes høgborg. Det kom ikke engang til kamp. Før den hvithårede ridder uten frykt og daddel riktig fikk summet seg, var borgbrua som han i galopp vilde sprengre over og inn i dette det britiske plutokratis allerhelligste, allerede trukket opp. Oppe fra borgens murkrans ble det høytidelig forkynt at i prinsippet skulde alt skje som Sir William vilde. Bare ikke no. Seinere, seinere. Der fant sted en ubehagelig debatt som premierministeren unndro seg ved å melde seg syk. Da var seieren til forsikringskapitalen, hvis interessenter har en så stor makt i underhuset og i regjeringen, allerede sikker. Det som er blitt tilbake av Beveridge-planen vil være en liten ubetydelig reform av den engelske sosiallovgivning som ikke vil røre ved grunnlaget for forsikringsselskapenes finanskapitals maktstilling. Bevin og Morrison dekket, til ergrelse for den radikale fløy av arbeiderpartiet, fullt ut regjeringens parlamentariske taktikk, og har dermed bevist at også de forlengst no hører til dem som forstår å uttale „home“ og „hungre“ riktig.

Mangelen på unge krefter

Derfor er englendernes følelse av ubehag så stor. De ser ingen utveg. Etterat regjeringen med de gamle herrer Nevile Chamberlain, Samuel Hoare og Sir James Simon hadde sviktet så frykkelig, var medlemmene av den store familieclan i spissen for England klar over at den time sannsynligvis no var kommet da de måtte gå av. I dette øyeblikk, som inntraff for første gang i Englands historie, viste det seg imidlertid at der ikke var tilstede noe annet førerlag. Den stumme masse, som ikke kan uttale „h“, bevegde seg dorsk som et kjempestort, leddløst dyr. Men ungdommen henfalt til en hektisk glede, de lot ikke bare som om denne mørke krise for deres land ikke angikk dem, men de sa det også helt åpnet. Derfor vendte eksponentene for finansaristokratiet, som behersker underhuset gjennom det konservative parti, etterhvert tilbake til sine gamle poster, fordi der egentlig ikke eksisterte noen som kunde gjøre dem rangen stridig. De gned seg i øynene etter 1940-årets mørke natt, og så til sin forbauselse at intet hadde endret seg. Men de har heller ikke lært noe, hvilket avlivningen av Beveridge-planen så åpenlyst viser. Englenderne står med samme forlegenhet overfor bolsjevismens og amerikanismens fenomen. Begge fenomener oppfatter de som en trusel. Begge har de alliert seg med. De vil ofre Europa, men bevare seg selv. Dypt i sitt innerste merker de at en seier for forbundsfellene bare besegler deres eget nederlag og kan komme til å bli grobunnen for en tredje verdenskrig. Derfor er det riktig, når man betrakter alle disse foreteelser som en krise for den engelske selvbevissthet, som dette land, der bare lever på tradisjonen, ikke lenger er voksen.

Var det ikke hittil et fortrin for englenderne at de var uproblematisk? I dag oppstår herav udyktigheten til åndelig fornyelse. Var ikke den britiske selvironi et uvurderlig fortrin som skapte overlegenhet? I dag eter den seg ødeleggende inn i alt hva der kunde finnes av oppbyggende tanker. Derfor har man heller ikke mer slik makt over massene som tilfelle var

London i november 1940 . . .
 slik som en USA-journalist, som spiste middag sammen med Duff Coopers i Dorchester hotell, så det

Ralph Ingersoll, utgiveren av new-yorkeravisen „PM“ sa om spisesalen i Dorchester hotell at den virket på ham som en spøkelsessal hvor folk fra 1917/18 hadde danset og drukket. Han så der franske og polske offiserer, englendere i de muntre Home Guards-uniformer, unge amerikanere av Ørnekorpslet. Pikene, som danset med offiserene, var meget vakre, virkelig usedvanlig vakre og etter Ingersolls mening blendende kledd og godt friserte. Nord-amerikaneren kunde ikke huske om pikene allerede i 1918 hadde farget neglene sine, men han mente at hvis det allerede hadde vært mote dengang, vilde man bestemt ha gjort det. En virkelig kosmopolitisk atmosfære rådet i hallen i Dorchester hotell. Han så en negerinne sitte ikke langt fra en englander, som fra hode til føttele syntes tatt ut av en eske. Ikke langt fra denne gruppe satt der en vakker, ung dame som røykte en sigar. Monokkel ble båret like så ofte av kvinner som av menn. Hva der virket særlig påfallende for den nordamerikanske iakttagere var at herrene i spisesalen som ikke bar uniform, ikke hadde smoking. Ingersoll slutter av denne bemerkelsesverdige nye mote at de engelske herrer ikke lenger pleier å kle seg om til middag i London. Et jazzband spilte for det selskap nordamerikaneren iakttok på sin måte. Det spilte som forrykt, forsikre, Ingersoll. Et stort antall av de dansende hadde fått for meget å drikke, ansiktene var unaturlig røde, og samtalen syntes nesten hysteriske. Nesten alle hadde drukket champagne.

Fra „Report on England“ 1940
 Av Ralph Ingersoll, New York

før. Derfor interesseløsheten hos ungdommen, som bare vil leve i nuet, i de gamles tilstivnetthet, i fortiden. Derfor mangelen på selvtilit for framtiden, som er blitt Englands egentlige kjenne-tegn i denne krig.

„Når vi kommer heim fra arbeidet i kvinnehjelpekorpslet, tar vi på oss aftenkjoler og går og danser“, fortalte nylig en ung englenderinne en nøytral bekjent som tilbrakte noen dager på øya. „Vi danser da, til vi synker om av utmattelse“, sa hun, „det er nemlig den beste måten til å unngå, å snakke og tenke. Bare ikke tenke! Hvor vilde det bære hen?“ Vi våger ikke å påstå at den engelske ungdom bare snakker slik som denne unge piken. Der er sikkert også andre. Men ut av dette taler den avgrunnndype håpløshet som er oppstått som følge av at englenderne mangler en stor idé som kan vare utover krigen.

Vi europeere, som ikke mindre direkte enn englenderne merker krigens lidelser, aner i denne krig som skal være vår eningskrig, et dypere virke. Allerede vi ser at vårt kontinent går en ny felles og sosial framtid i møte. Det er vårt forsprang for øyboerne. De blir stående tilbake. Vi går foran.

De hurtige hjelpere Under angrepet om natten „hostet“ motoren. Menn fra reparasjonspolotongen veksler den ut PK-foto: Krigskorrespondent Bülau

HITTIL 70000...

„Signal“ bringer her en rekke dokumentariske beretninger om slaget på havene, som gir et bilde av dette slag fra et spesielt perspektiv, nemlig slik de menn ser det, der ikke farer som soldater for aksemaktens motstandere, men som forhyrtesjømenn

Skipsfarten er blitt til dødsfart for fienden.

Med hvert eneste skip dør noen av besetningene. Og det som ble forskånet under detonasjonens brak og ild, blir et offer for sjøen. Fienden forsøker med alle midler å opprettholde sine forsyninger sjøvegen. Tapene av sjøfolk er betraktelige. Nordmenn, hollendere, dansker, belgiere, grekere... Alle nasjoner stiller sjømenn, de fleste under tvang. De menneskelige vrak, som søker sin siste sjangse i havnene verden over, blir forhyrt og dør.

De blir plasert på fartøy, som er sprunget lekk, eldgamle kasser, som ikke har sett et verft på mange år. Himmelfartskommando på „sjeleselgere“. Tjeneste på dødsskip! For en liten ekstrahyre pr. dag.

Kaptein Eriksen forteller

Hva blir det ikke lovet disse sjømennene!

Vårt forsvar mot de tyske ubåter er glimrende! De nye våpen er en pålitelig beskyttelse. Krigsskip holder vakt. Og hyren! Hyren! Ekstra-hyre!

Redningsbåtene har nødsendere, navigasjonsmateriell, svømmevester, varme klær og fiskeredskaper! For besetningene på tankbåtene er der asbestklær, i tilfelle av at det tross alt og mot all fornuft... det fins sågar motorbåter, hvormed dere direkte kan bekjempe ubåtene...

Mange ligger ved beachen. Mange er heimløse, de har hverken arbeid eller fortjeneste i demokratiens velsignede land. De er dårlig kledd, elendig ernært og lutfattige. Ekstrahyre?

Etter den første reis blir de nøkterne

igjen, hvis lykken lar stakkarne beholde livet.

Men hittil døde 70 000 i larmen fra detonasjonene av de tyske torpedoer eller druknet.

Dette er kaptein Eriksens utsagn. Han var i engelsk tjeneste på en tidligere norsk lastebåt og ble torpedert den 23. 1. 1943 sør for Asorene og reddet av en tysk ubåt.

Fiskemat — og ikke noe annet!

USAs krigsministerium meldte i begynnelsen av februar 1943 med oppstyltede forklaringer om den dramatiske undergang av 1400 nordamerikanske soldater. Det dreide seg om tapet av to troppe transportskip i Nord-Atlanterhavet. Men det nevnes ikke med ett eneste ord at 150 menn fra alle mulige nasjoner likeledes fant

døden i bølgene. Englendere og nordamerikanere var det vel imidlertid neppe blant dem, for den engelske yrkessjømann er etter ytringer av den norske kaptein Eriksen, som har fart til sjøs i 40 år, for størstedelen død eller i fangenskap.

Sjømannen Eriksen kjenner sitt yrke. Han tviler på at det på disse to transportskip med ialt 1550 mennesker ombord var tilstrekkelig med redningsbåter og flåter. Hvordan hadde det ellers vært mulig at det av disse 1550 bare ble reddet én eneste mann? Bare Eric Munday, tjenestenummer 2 148 745 fra Thornton, Surrey?

En reise på en vulkan

„Ceramic“ er på 18 900 brt., kommer fra England og skal til Afrika, det har — etter den overlevende Munday's opplysninger — over 1000 offiserer og soldater fra de britiske pionérregimenter og matroser i Royal Navy og sågar en 350 manns besetning ombord.

I dårlig vær og høy sjø blir transportskipet torpedert ved dobbeltskudd på kort avstand. I bordkledningen gaper det et hull så stort som en låvedør. Den harde sjøgangen knuser redningsbåtene. Forvirringen på „Ceramic“ blir til panikk. Fra øverste dekk kastes det flåter ned på sjøen, og her ved blir mange som alt svømmer i det iskalde vannet, drept. De siste bordvegger knekkes... og 10 sekunder seinere brytes skipet fra hverandre i orkanen og synker.

En regnbye pisker ned og legger et tett slør over dramaet.

Da dagen bryter fram, finner ubåtkommandanten et mange mil stort likfelt — og én eneste levende mann, pionéren Munday, Thornton Heath, Foulsham Road, 19, Surrey.

Døden i isen

Londoneravisen „Daily Mail“ brakte i februar 1943 et intervju med en nordamerikansk sjømann, som deltok i redningen av skibbrudne fra to store nordamerikanske transportskip. 850 personer fant døden ved senkningen.

På senkningsstedet traff de på mange hundre stivfrosne lik drivende i sjøen. Det var så mange at de ikke kunde telles. De fleste hang nakne og stivfrosne i svømmevestene, som de var hoppet ut med.

I Atlanterhavet: Et par bjelker ble tilovers... og én mann!

Hundrevis kunde ved undergangen av de to skip hverken redde seg i båter eller på flåter. De druknet og frøs ihjel i Atlanterhavet. Trass i løftene, trass i den rikelige hyren.

900 sjømenn brent ihjel

Vest for Asorene ble det for noen uker siden tilintetgjort en tankbåtkonvoi på 16 båter. Seksten skip, fullastet med bensin og olje for de alliertes stridskrefter, der var landet i Afrika, ble offer for tyske ubåttorpedoer.

900 sjømenn brenner ihjel i oljen, som strømmer ut, de blir kvalt i røyken fra den brennende lasten eller drukner. En av de ti overlevende, Johann Johansson, født av norske foreldre i staten New York, skildrer begivenheten.

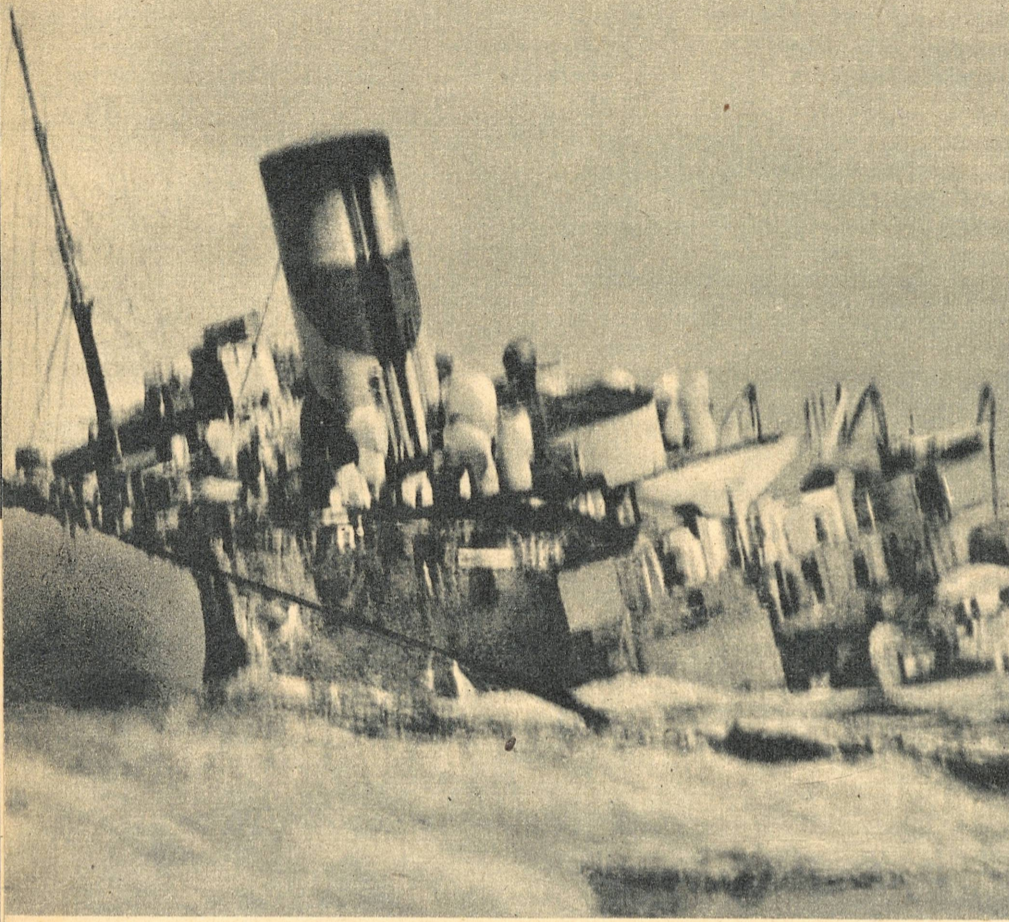
„Jeg vegret meg mot å gå ombord. Dommeren i USA vilde sette meg i fengsel på grunn av tjenestenektelse, og så gikk jeg da ombord som dekksgutt. Noen kamerater hadde sagt meg: Hold deg på overdekket, gutt, der har du de beste sjangser! Om natten gikk det løs! Den tredje tankbåt bak oss gikk i luften som en rakett. Alle gutta strøk med. Og så ble vi knepet! Ved babord glødet det opp, det rykket og flammert opp... en ildbølge feide over oss, klatret på et par sekunder til værs... hundre meter — tohundre meter... Jeg trodde jeg skulde brenne opp levende, håret ble svidd, huden sprakk... jeg sto på bakken... Å herregud! Enno en båt går i luften! Jeg så det, da jeg løp rundt for å komme til båtene. Men det var alt for seint! Destroyere og korvetter jager vilt omkring i nærheten. De kaster vannbomber, og hver gang gir det et rykk i den gamle kassen under meg. En korvett skyter. De vil nok borttil, men de greier det ikke korvettene og destroyerne!”

Og så smeller det! Plutselig er det ikke lenger planker under ham. Han farer gjennom luften, får tak i et tau... blir løftet opp og flyr gjennom en ildlue, gjennom røyk og bensindunst, og plasker ned i vannet. Der våkner han opp. Svømmevesten har dratt ham opp igjen.

I Mexicogolfen: Aldri mer ombord på en tankbåt! Denne mannen drev bare noen få minutter i den illeluktende, seigflytende brenselolje. Hver eneste slurk kunde drepe ham ved å etse opp spiserøret, magen og tarmene. Bindehinnen i øynene hans brenner; det er fare for at han kan miste synet

Når tankbåter „dør“, er det ikke lenger noen mulighet for å unnslipe

Heller ikke den sterkeste bevæpning beskytter mot undergang! Med to torpedoer senket en tysk ubåt denne britiske hjelpekrysser, „Rajputana”, på 16644brt. i Nord-Atlanterhavet

Rundt om brenner sjøen. Her og der ser en brennende tankskip, veldig fagre. Der løper det et par mann over dekket, plutselig synker de sammen og blir liggende.

Noen hopper ned i sjøen fra baugen av et fartøy. Men der brenner Atlanterhavet. De dukker under og kommer ikke opp igjen. Jaja, gutter...

Tre dager alene i Atlanterhavet. Kulde, sult og tørst plager ham. Saltvannet har gjort øynene betent og utmattet ham. Han er mer død enn levende. Og slik blir han funnet av en nøytral lastebåt, og går så i land i Nord-Afrika istedenfor i Europa.

Unnkommet med nød og neppe, men helbredet for alltid! La så den onde selv seile for ekstrahyre!

Shanghaiing... demokratisk!

Generaldirektøren for den britiske sjømannsfagforening, Jarman, erklærte ved en konferanse mellom allierte sjømenn, som ble avholdt i London, at han for kort tid siden hadde hatt en tre timers meget fortrolig samtale med første admiralitetslord, Alexander. Herunder hadde han gjort det klart for Alexander at de allierte sjømenn ikke på noen måte var tilfreds med den beskyttelse de hadde kunnet få hittil av den britiske flåte og luftvåpen. Det måtte i meget større utstrekning settes inn fly til beskyttelse av konvoiene. Men hr. Alexander har ikke disse flyene.

Så lenge fremmede nasjoner seiler for Britannia, går det jo enda.

En presser ganske enkelt sjømennene som i Shanghai i gamle dager. Den-

gang gikk det for seg med alkohol, gummikøller, falske underskrifter og sekker, som ble kastet over hodet på ofrene, så en kunde fange dem — i dag foregår det med dommeren og loven mot fri menn i frie demokratier.

Formannen for den norske emigrantregjerings sjømannsforbund, Ingvald Haugen, har likeoverfor en representant for Stockholmsbladet „Socialdemokraten” medgitt at 3000 norske sjømenn i USA ble tvunget av myndighetene til å tiltre dødsfarten over Atlanterhavet, skjønt de hadde nektet å dra.

Tall som taler...

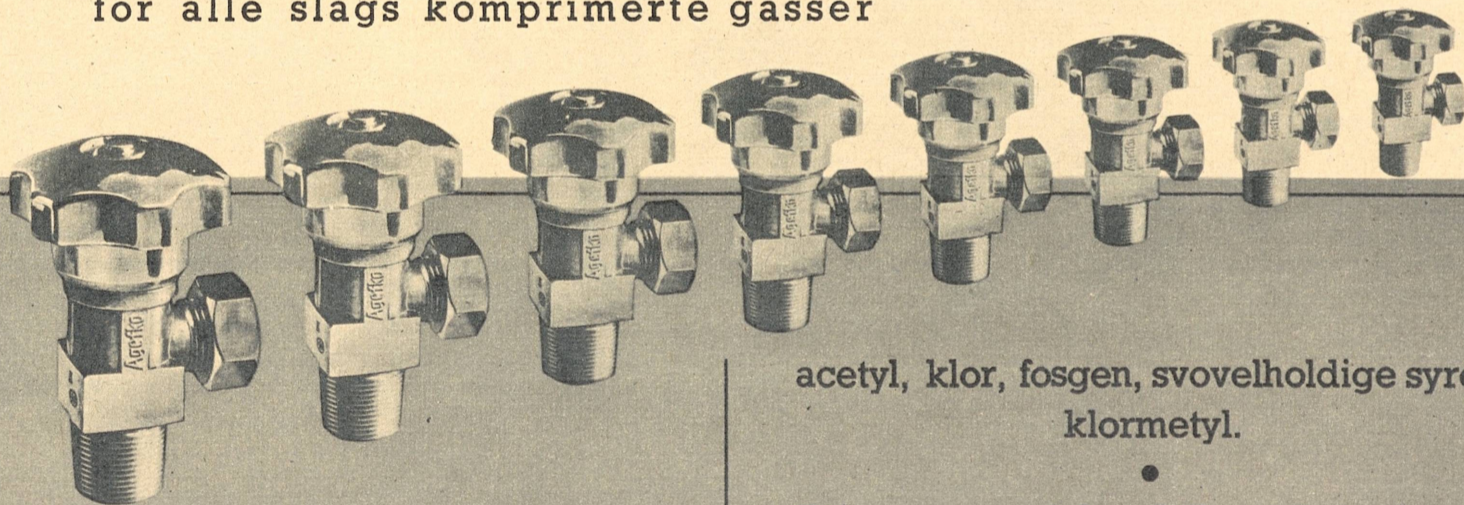
Det britiske empire hadde 21.2 millioner brt., USA 9.3; frivillig leverte Norge, Danmark, Nederland, Belgia, Frankrike, Polen, Hellas, Jugoslavia og de søramerikanske stater osv. tilsammen 11.5 mill. brt. Hertil kommer til slutten av 1942 ca. 10 millioner nybygd skipsrom, så at motstanderen ialt vilde ha rådd over ca. 52 millioner brt. dypsjøgående skipsrom, hvis ikke 2.3 millioner brt. (etter den nordamerikanske admiral Lunds utsagn) stadig var på verftene til reparasjon... og hvis ikke aksemaktene inntil slutten av 1942 hadde senket 28 millioner brt.!

I begynnelsen av 1943 hadde motstanderen bare 21.7 millioner brt. igjen! Så meget tonnasje brukte England helt alene i fredstid.

Og no henter de fartøyer fra skipskirkegårdene, og no seiler tvangsforhyrte besetninger med båter som for lengst burde ha vært kassert. De skrøpeligste veteraner må no være med på dødsfarten over Atlanterhavet.

Stålflasker-Ventiler

Gjennomgangsventiler - Hjørneventiler
for alle slags komprimerte gasser

som kullsyre, surstoff, kvelstoff, edelgasser, pressluft, vannstoff, ammoniak,

acetyl, klor, fosgen, svovelholdige syrer, klormetyl.

Drivgass-spesialmodeller for største ystelser, med kokegass, generatorgass, **Methan, Propan, Butan.**

KOHLENSÄURE-INDUSTRIE

AKTIENGESELLSCHAFT

ABTEILUNG VENTIL-FABRIK · BERLIN W 62

50 års praksis Beste verkstedsarbeid og hensiktsmessigste konstruksjoner garanterer størst mulig sikkerhet og billighet i drift for et hvert formål.

Mer og mer vegrer sjømennene seg mot å seile på disse „sjeleselgerne“.

En hel besetning deserterer!

En britisk korvett finner utenfor Gibraltar en redningsbåt med tyve sjømenn ombord. De forteller at de var blitt torpedert av en tysk ubåt i stredet ved Sicilia. Båten blir brakt til Gibraltar og under kryssforhøret viser det seg at sjømennene er flyktet fra Oran og vilde anløpe en spansk havn, fordi de fryktet for å bli torpedert.

I nærheten av Port of Spain blir det oppdaget et skip, hvis besetning helt enkelt hadde forlatt fartøyet i rom sjø.

De anglo-amerikanske skipsfartsselskaper klager over at deres fartøy ofte måtte stikke til sjøs med halv besetning, fordi sjømennene rømmer. No står sjømannskneipene under stadig kontroll, for å kunne komplettere mannskapet igjen.

På den annen side av Atlanterhavet synges det no en gammel sang... „The death-ship is it I am in, ... all I have lost, nothing to win ... so far off sunny New-Orleans ... so far off lovely Louisiana ... (Jeg drar på et dødsskip ... alt har jeg mistet, har ingenting å vinne ... så langt fra det solfylte New-Orleans ... så langt fra det kjære Louisiana ...).“

Døden lurar overalt ...

Om deres kjøl pløyer havet ved Ekvator eller ved pakkisgrensen i Nordishavet, om de tror å kunne unnsnippe i det opprørte Atlanterhavs storm og tåke ... om de no blir konvoiert av korvetter og destroyere eller beskyttet av tunge sjøstridskrefter ... om de har hurtiggående eller langsomme lastebåter og tankbåter ... ingen steder er de sikre. Døden lurar på alle hav, torpedoer farer under vann og griper midt inn i livet.

Og når de går til ankers i sine egne elvemunninger, i Themsen eller Humber ... heller ikke der er de i sikkerhet for de drepande slag.

La så Henry Kaiser i USA bygge så mange skip på papiret som han vil — de har allerede no vist seg å være ikke fullt ut brukbare, og det planlegges en ny type, som ikke kan komme med i produksjonen før 1944. La dem bestride eller fortie senkings-tallene ... de tyske ubåter holder seg i nærheten av fienden og sender fartøy etter fartøy til bunns. Og med hvert eneste skip er det mannskap, som ikke vil vende tilbake. Men på skip trenges det no sjømenn og ikke beachcomber. Sjømenn er det knapt om. Og også blant de fargede hjelpefolk vokser langsomt den tanken fram at en frisk mann uten engelske pund i lommen er bedre enn en død mann med penger.

Og langsomt blir det påfallende, hva der ligger bak USA-krigsministeren Stimsons ord, som han uttalte på en pressekonferanse den 18. februar 1943. Han snakket om 3533 døde og 6132 fanger i Tunis. Men han sa også at det var 25 684 savned!

Disse 25 684 mann døde i Atlanterhavet eller i Middelhavet tillike med besetningene på skipene, som skulde bringe transportene til Afrika.

Den som seiler for England ...

En av de 70000 ...

PK-fotos: Krigskorrespondentene Meisinger, Reymann, Weiss, Augst

Kommer motoren i gang? Kommandanten og hans menn lytter spent om den bolsjevikiske panservogner er tatt som bytte, er kampdyktig. Tretten panservogner av det tunge og tyngste slag ble uten panserødeleggende våpen nedkjempet i nærkamp eller gjort kampudyktige av flyplassens besetning ↓

„Druesukkeret er godt“, sa stabslægen til oberstløytnant Tyroller. „det kan ikke adjutanten Deres være blitt dårlig av.“ Kommandanten lo: „Nei, langt i fra, det viste seg etterpå at adjutanten og min ordonansoffiser hadde forvekslet pakningene. Det var pudde...“

Mennene kjører ammunisjon. „Der kunde fortelles mange historier om mennene fra kampgruppe Tyroller“, skriver krigskorrespondenten til dette bilde. „Der har vi f. eks. den korporalen som dag for dag kjører ammunisjon. Allerede den første dagen skyter sovjetrusserne bilen hans i stykker. Den neste dagen drar han av gårde med hesteslede. Men alle hestene hans blir skutt ned. Det er bare så vidt han selv kommer fra det med livet. Men så ser jeg ham igjen: han har skaffet seg en ny slede, kameratene hans hjelper til med å trekke den og så glir den kostbare ammunisjon, som for oss alle så å si er en livsbetingelse, fram til bunkerne, trukket av mennene selv.“

KAMPGRUPPE TYROLLER

Den innsats som denne kampgruppe gjorde, idet den hele uker igjen-nom i snø og is seigt og tappert forsvarte sin stilling, en flyplass ved Don, mot en overveldende bolsjevikisk overmakt, er et eksempel som gjelder for mange liknende tyske pinnsvinstillinger på østfronten vinteren 1942-43. „Signal“ forteller om disse menns våpendåd, hvordan de var i stand til å tilføye fienden uforholdsmessig store tap, fordi offiserer og menige i mønsterydlig samarbeid presterte det ytterste hva angår personlig innsats og anvendelse av de få våpen som sto til forføyning

Flyplassen er $1\frac{1}{2} \times 2$ kilometer stor. Den ligger i et smalt frontavsnitt ved Døn. Den ble omringet ved et gjennombrudd av sovjetrusserne i den tyske forsvarsfront. Fem uker seinere er navnet på flyplassen og dens kommandant blitt kjent over hele Donfronten.

Den seksogførtiårige oberstløytnant Tyroller, kommandør for en lett luftvernåvdeling, fikk ridderkorset den 24. desember 1942. Som eldste offiser i tjenesten overtar han kommandoen i det øyeblikk de blir innesluttet. Av de nesten 2000 mann danner han en kampgruppe, hvis kjerne består av de lette luftvern batterier i hans avdeling. Til kampgruppen Tyroller hører der menn med gule, brune og svarte uniformoppslag, flyvere, bakkepersonale, jern-

banemenn, byggetropper og folk som tilhører alarmkompanier, tren og andre kolonner. Dette troppeforband består av 55 forskjellige enheter av den tyske forsvarsmakt. Dertil kommer en italiensk luftvernåvdeling og et par trofaste og hjelpevillige innvånere på stedet. Alle disse menn utgjør kampgruppen Tyroller, som fienden forbitret stormer fram imot dag etter dag.

Til å begynne med er sovjetrusserne i villrede med hensyn til styrken av forsvarsanleggenes besetning. To av deres regimenter går til angrep julaften. To dager og en natt kjemper den lille gruppen mot angriperne. To dager og en natt skyter sovjetrussiske kanoner og tunge granatkastere inn mot plassen, stadig nye bolsjeviktropper strømmer fram av de dunkle

→ I kampgruppens befalingsbunker: Oberstløytnant Tyroller overleverer utkastet til en radiomelding. Adjutanten skriver allerede ut en ny. Noen få timer før dette bilde ble tatt, hadde den underoffiser som her tar imot radiomeldingen, tilintetgjort to fiendtlige panservogner i nærkamp

Skarpskytteren fra verdenskrigen. Over snøfeltet på østkanten av plassen smyger der seg skygger fram, det er sovjetrussere som går til angrep i bataljonstyrke. I kampgruppen befinner det seg en underoffiser, som er særlig kaldblodig og har stor erfaring fra verdenskrigen. Han er over 40 år gammel. Han har med seg to unge kamerater for hvem

krigen i øst er den første militære opplevelse. Han lar dem lade karabinen for seg og skyter så skudd etter skudd i hurtig rekkefølge. Han skyter hverken nervøst eller hastig, men han skyter slikt, at der etterpå foran hans stilling kan telles 270 bolsjeviker, som ligger døde omkring i terrenget, skutt ned av ham og noen få av hans kamerater

„Så lenge kommandanten ler, skal vi nok holde plassen!“ tenker mennene i kampgruppen, når de ser på oberstløytnant Tyrollers skjeggete fjes

Også en pike hørte til kampgruppen: Hun heter Maria og ble innesluttet av sovjetrussene sammen med de 2000 mann. Hun stilte seg straks til forføyning som tolk og snakker perfekt... schwabisk! Det har hun lært av sin tyske mor

siukter i forteltet mot de tyske stillinger. Kompanier og bataljoner stormer mot forsvarernes ti-manns grupper, kompanier og bataljoner meies ned av kampgruppen, som har fått sine få tunge våpen ved hjelp av transportfly.

Etter storangrepet senker det seg i kort tid en uhyggelig ro over fronten. Sovjetrussene værer i dette en felle fra tysk side. De sender fram speidings-tropper fram, veksler stillingene fra styrke. Men mennene i kampgruppen har besluttet seg til å holde plassen så lenge den høyere ordre forlanger det. De skyter stadig vekk, sender støttropper fram, veksler stillingene fra dag til dag, inntil det begynner å skorte på ammunisjon.

Da durer transportflyene fram gjennom luften. Flyverne hjelper flyverne! De bringer patroner, granater, handgranater, våpen, brød, konserver, sigaretter. De kommer susende så lavt som mulig glir ned i dalsøkkene og smetter over høydedragene. De oppholder seg bare en kort stund på plassen etter at de er landet, lossert ut det medbrakte og tar med seg sårede tilbake.

Heller ikke kampflyverne har glemt sine kamerater som der nede forsvarer den gamle flyplassen som infanterister. Dag etter dag trekker de sine spiraller i ensom høyde, finner ut de fiendtlige stillinger og løser ut sine bomber. Men sovjetrussene stormer stadig vekk fram mot plassen fra fire sider. Antallet av deres døde i forfeltet går opp i tusener. Bare på en dag skyter lette luftvernkanoner fra åpen ildstilling elleve fiendtlige panservogner i stykker.

Men så kommer den bitre etterretning: den strategiske situasjon ved midtre Don tillater ikke lenger en unnsetning av plassen. Den må oppgis. Hva skal no skje med de to tusen mann som i over fire uker har holdt den på en så uforliknelig tapper måte?

Tre netter på rad flyr transportflyverne fra kaptein G.s gruppe i stadig innsats. I fire uker har de forsynt kampgruppen med ammunisjon, våpen og forpleining. No henter de de levende vekk fra plassen som må rømmes! I løpet av tre netter, av hvilke den annen er tåket, lykkes det dem å transportere mennene vekk. Bolsjevikenes sterke infanteri- og granatkasterild, som mer og mer trykker inn pinnstillingen, forstyrrer hver eneste landing og start. Da den nest siste „Ju 52“ lander, har kampgruppens stilling bare et gjennomsnitt av 100 meter. Bolsjevikenes trykk blir stadig sterkere. Her kan det siste fly som skal hente de siste tiloversblevne, ikke lande mer. Da ber en ung løytnant fra en ny oppstilt luftvåpen-felt-divisjon om å få overta befalet over de siste tredve mann med den begrunnelse at han er ugift, mens den utvalgte eldre offiser er gift. Hans bønn blir oppfylt.

Det siste transportfly som et kvarter seinere kretser ensom over plassen, ser no ikke mer til de 30 mann. 1957 mann har forlatt plassen luftvegen. 30 ble igjen med sin løytnant.

Til fargefotoene på de følgende tre sider: Til høire: Stuka. Bombene er kastet. I tett formasjon vender stukagruppen tilbake

Til dobbelfargesiden: Gatekamp. Mens grenaderene gjennomseker hus for hus i byen, står en antitank-kanon ved gatekrysset og sikrer deres framrykking mot et fiendtlig panservogn-motangrep

PK-fotos: Krigskorrespondent. Niermann, Knobloch

25 år etter

Krigsbrød — „modnet“ gjennom et kvart århundre

Begrepet „kriksbrød“ er et ubehagelig minne for alle som måtte spise det i 1917. Hvorfor er krigsbrødet av i dag så uendelig meget bedre? Fagmannen sier: Hemmeligheten ligger skjult i bakeriet

1 Trefjerdedel rug og en fjerdedel bygg — det er hovedbestanddelene i krigsbrødet av i dag. Dessuten også noen prosent potetmel!

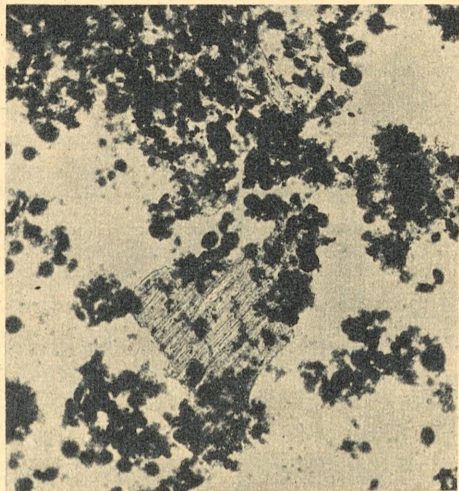
I årtusener har brødet vært grunnlaget for folkets ernæring. En skulde altså tro at menneskeheten i mellomtiden har lært å bake et velsmakende, sunt og nærende brød. Men mennesket blir aldri utlært, da dets livsforhold stadig utvikles og forandres; ikke bare på grunn av krigen og krigsnødvendigheter.

Denne krigen har no fullstendig forandret hele Europas ernæring, på samme måte som den første verdenskrig. Men dengang grep en — tvunget av den britiske hungerblokade — til surrogatet, tøyde ut brødmelet med mais og lupinfrø, delvis sågar med mindreverdige eller for ernæringen verdiløse oppfyllingsstoff. Onde tunger påsto sågar at krigsbrødet hadde inneholdt sagflis og bark...

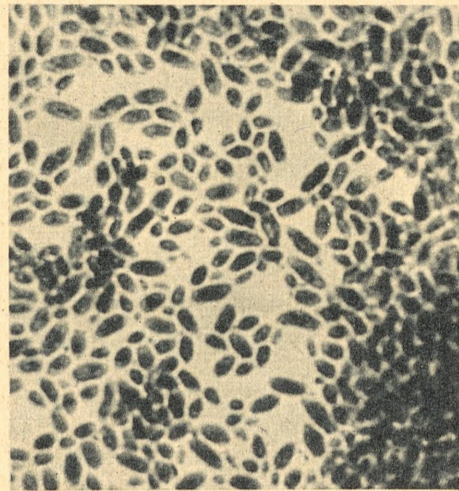
I dag griper en ikke til surrogat, men til utlikning. Vi vet at Europas ernæring mangler eggehvite; men vi vet også at kli inneholder aleuronfrø; disse krystalliske korn er imidlertid til å begynne med ufordøyelige, de må først „åpnes“. Rugmel inneholder 14 prosent av dette eggehvite-liknende stoff, og det lønner seg derfor å nyttiggjøre det i ernæringen: en blander da brødmelet av tre fjerdedeler av dette verdifulle rugmel, en fjerdedel bygg og noen hundre deler potetemel; dette helkornbrødet stekes mer en dobbelt så lenge som det tidligere brødet, der besto av hvete og rug, nemlig fra enogenhalf til to timer istedenfor 45 minutter, og med sterkere varme: begge deler åpner aleuronfrøenes planteeggehvite og gir dessuten brødet en fast skorpe, en varig struktur, som beskytter det mot å bli allfor fort tørt og gammelt. Ganske visst fordres det da med arbeid og omhyggelighet av bakeren: han må foreta en grundig gjæring med surdeig og passe godt på at brødet blir riktig ferdigstekt, altså ikke blir fuktig.

Selv om det nye brødet enno er mangelfullt og ikke har vært så godt for mange særlig ømfintlige mager, så har bakekunstnerne og likeledes brødspiserne med godt hell „stilt seg om“ på det nye brødet. Også øyet har vent seg til at godt og drøyt brød no engang er mørkt.

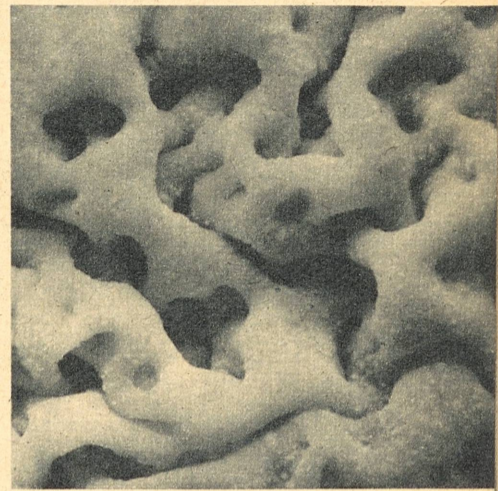
Sannsynligvis vil dette brødet overleve krigen, og da vil det fort bli glemt at en i første øyeblikk betraktet og spiste det med mistro som „kriksbrød“. For det gode er også alltid varig!

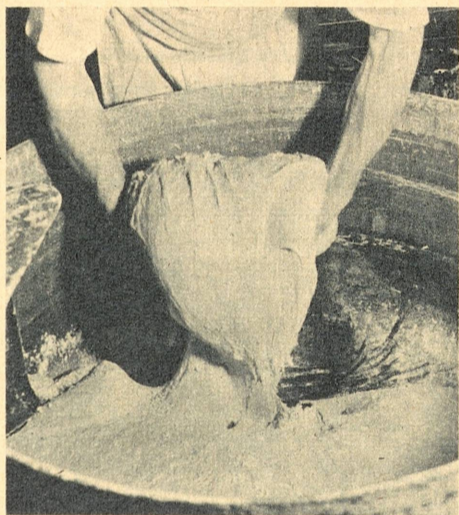
2 En 800-ganger-forstørrelse avslører melets sammensetning: de mørke flekkene er stivelseskorn, de største „skraverte stykker“ er vitaminholdig kli

3 Disse surdeig-bakterier gjør brødet fordøyelig. De gjør nemlig brøddeigen lett og tilgjengelig for bakevarmen

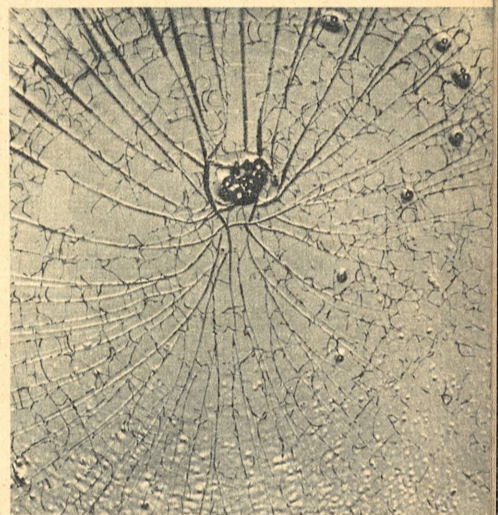
4 Den ville bølgegang er ikke noe annet enn den fotografiske gjengivelse av gjæringsprosessen i surdeigen. Den kommer i stand ved gjær- og melkesyrebakteriene som danner kullsyre

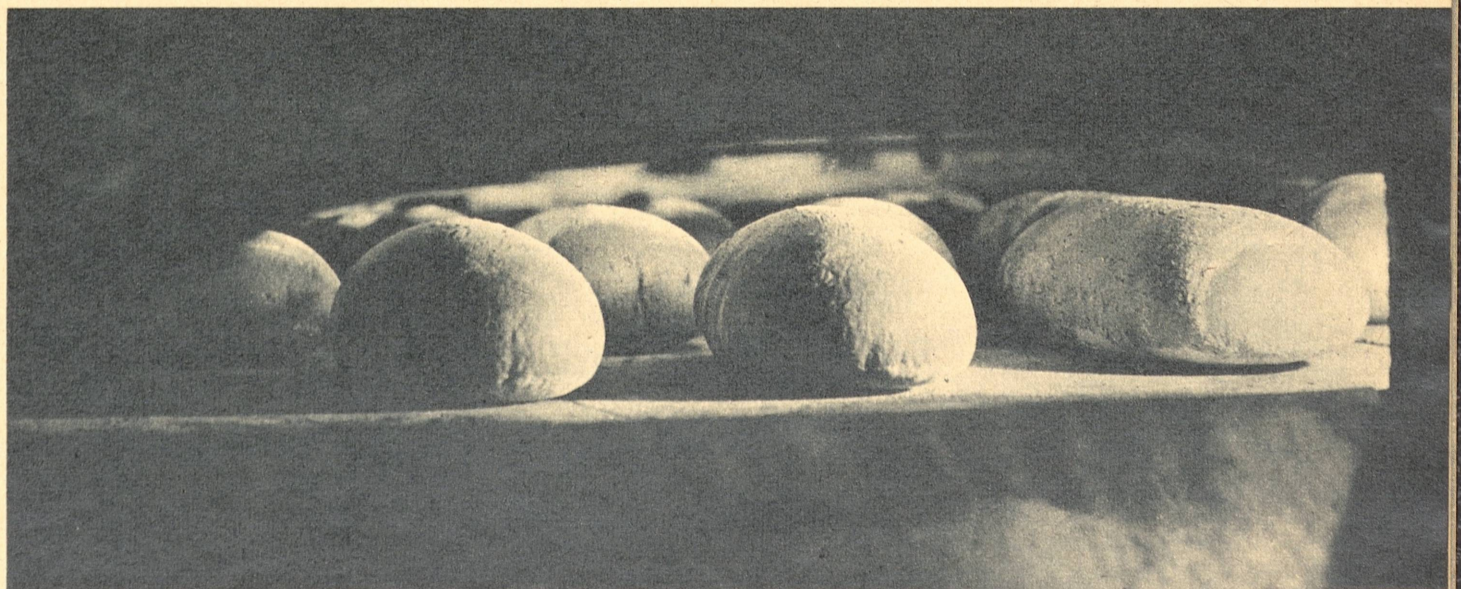
5 Blandingen av den gjærede surdeig med den enno ikkegjærede brøddeigen er viktig prosess, som er kjent fra heimebakingen. Først ved blandingen får brødet sine porer

6 Vårt daglige brød etter 1 1/2 times baking: inni og utenpå Et blick inn i brødet. Deigen har mistet noe av sitt vanninnhold, eggehviten er stivnet og gjæringsstoffene er blitt drept — derved blir brødet holdbart

7 Et blick på brødet. Det fine linjenett på skorpen er det „stivnede“ dekstrin. Det oppstår, når melets stivelseskorn sprekker under bakevarmen, og smaker litt søtlige

8 All brødbakings sanne hemmelighet: Den riktige varme. Ved 280 grader og en påfølgende avkjøling til 160 grader varer stekeprosessen for et formbrød 1 1/2 time. Men steketiden kan også vare 22 timer — som f. eks. ved karamellbrødet

EXTRA *leicht*

Hensoledt
DIALYT

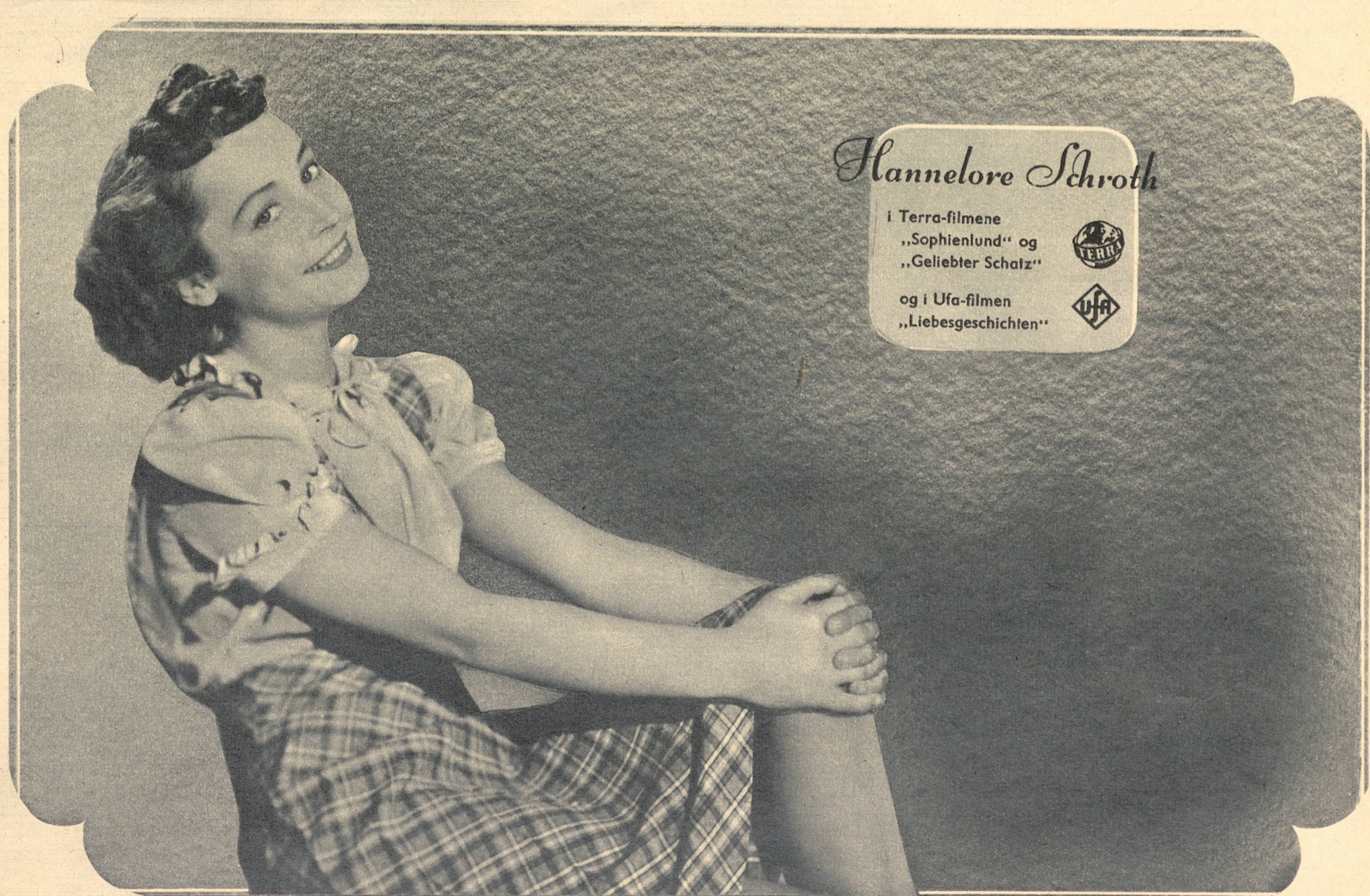
Prisme - kikkerter
til Reiser Sport Jakt.

M. HENSOLDT & SOEHNE OPT. WERKE A-G · WETZLAR

100 år i foto

Voigtländer

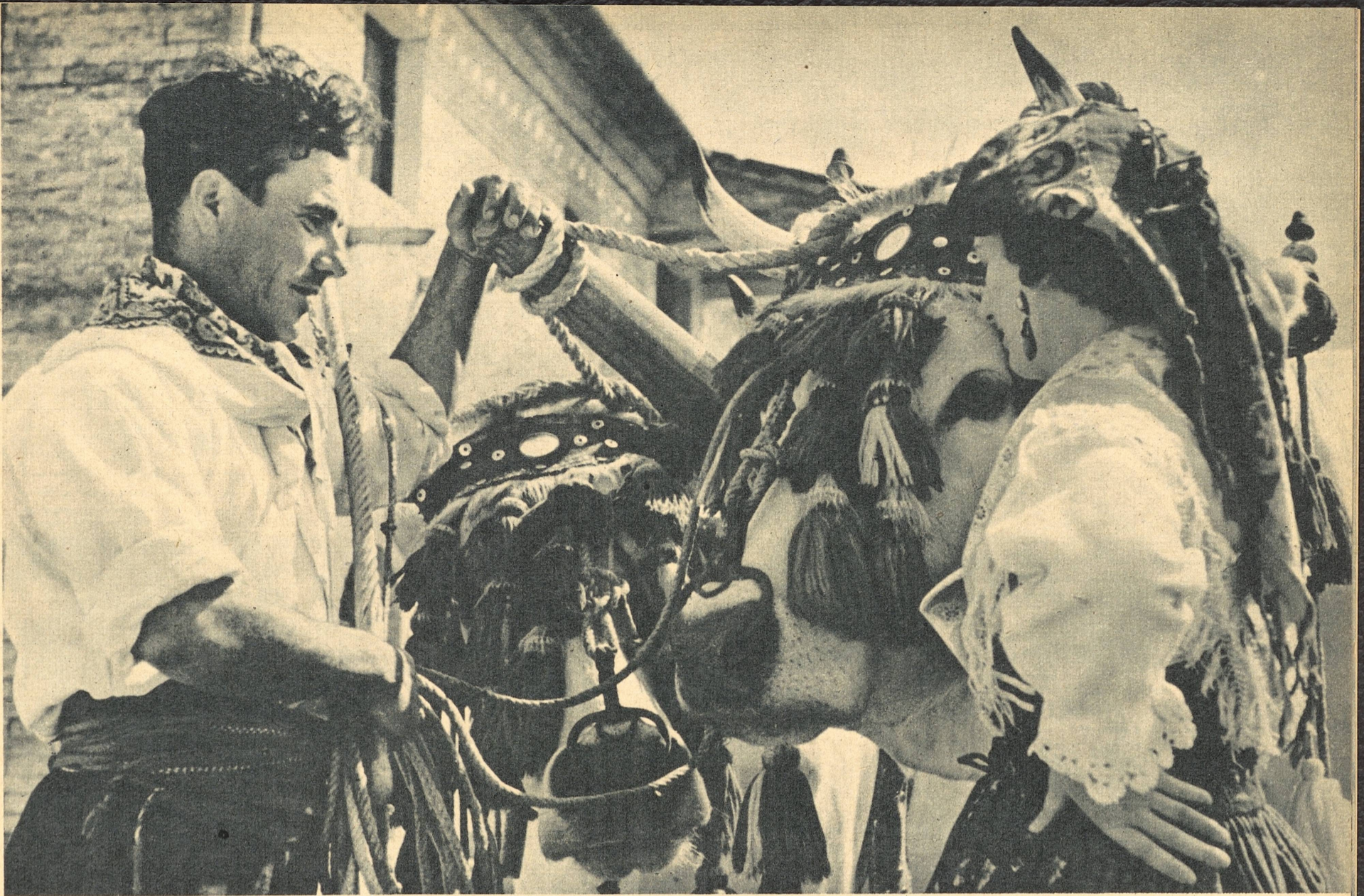

Hannelore Schroth

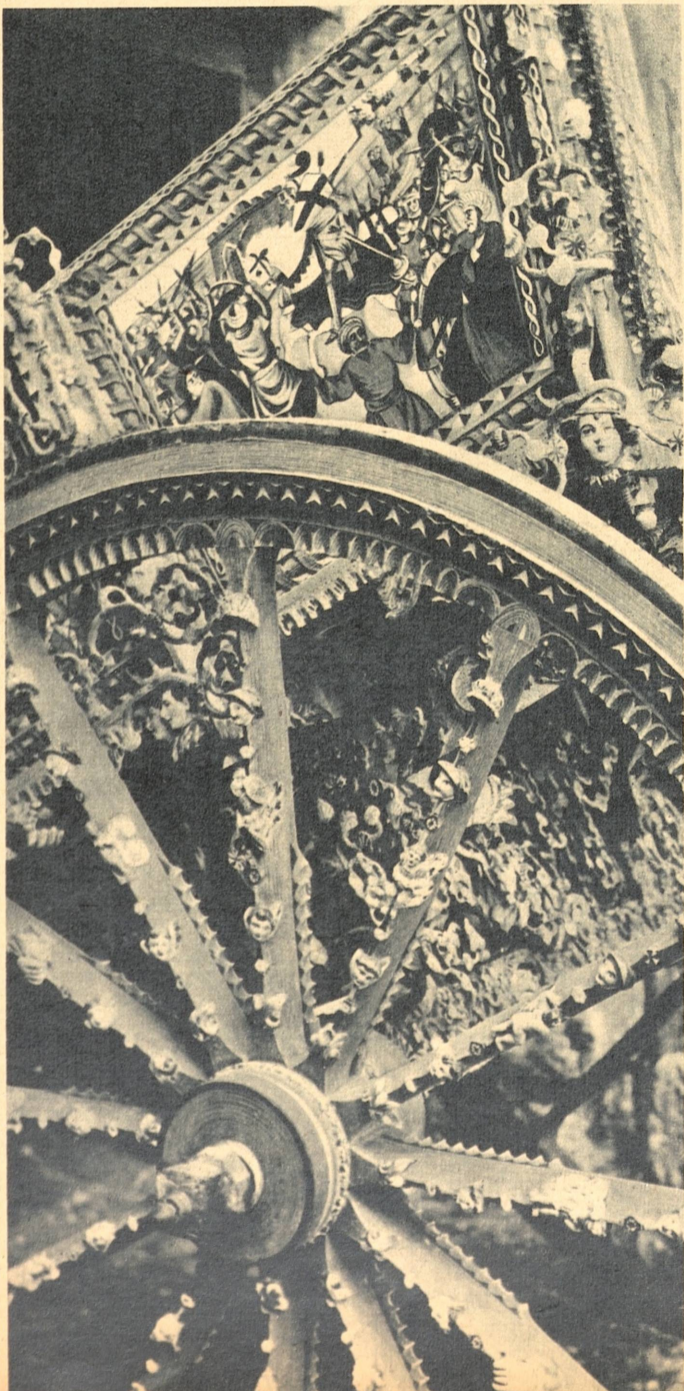
i Terra-filmene
„Sophienlund“ og „Geliebter Schatz“

og i Ufa-filmen
„Liebesgeschichten“

Italia: I egnene mellom Apenninene og Adriaterhavet har landsens folk i særlig grad bevart de gamle folkedrakters tradisjon. Kvinnenes stolthet er de vidunderlig ornamenterte hodetørklær, som henger langt nedover ryggen og som er en utmerket beskyttelse mot solen

Skjønnhetssans

På følgende sider bringer „Signal“ et utvalg av den overraskende fülle av den bondekultur som forefinnes i Europa. I denne forbindelse lar det en fagmann berette om den fruktbare syntese som i vårt århundre begynner å forbinde by og land

Husker dere hvordan vi oppdaget Europa, da vi var gutter? Da vi satt der røde i toppen over det nye skoleatlas.

Det er gått mange år siden den gang, kjære venner! Vi har reist omkring i Europa. Vi kjenner dets byers fysiognomi. Til å begynne med så vi bare det nye, det annerledes artede i bybildet, slik som det var vokst fram av landskap og historie. I dag vet vi hvordan disse byer i grunnen likner hverandre, fordi det samme livs moderne tenkesett og arbeid pulserer i dem. Den støyende trafikk i gatene, butikk etter butikk langs breddene av dette elveleie. Kontorhusenes høye fasader, bak hvilke der tenkes, planlegges

← En av de kjente sicilianske vogner som er rikt utstyrt med treskjærerarbeid og malerier. I sine billedlige framstillinger holder folkekunsten seg til de kamper som for århundrer siden truet øyas egenartede kultur

→ Ved Adriaterhavet minner fiskernes enkle drakt og kvinnenes stolte holdning om de tider da greske kolonister bodde på disse kyster, hvor de grunnla sine i mellomtiden forlengst forfalne byer

Ungarn: Særlig har gjæterne på Puszaen i sjelden troskap og hengivenhet bevart de maleriske drakter fra sitt folks fortid, således den vide gjæterkappe, de brede beinklær, den korte ermeskjorte med de vidt utskårne åpringer og den broket forsirede vest som er satt sammen av lærbitar

Slovakia: Her broderer kvinnene geometriske ullornamenter og blomstermønstre på sine hodetørklær

Romania: Kvinnenes hvite linbluser er forsynt med fargerike broderier. Deres ferdighet i søm åpenbarer en ornamentkunst med utpreget fargesans og en mangfoldighet av idéer

Kroatia (nedenfor): I nærheten av Zagreb benytter kvinnene sine drakter som på mange andre steder ikke bare på søndager og til festligheter, men også til daglig og til arbeid. Her er de beskjeftiget med felles klesvask

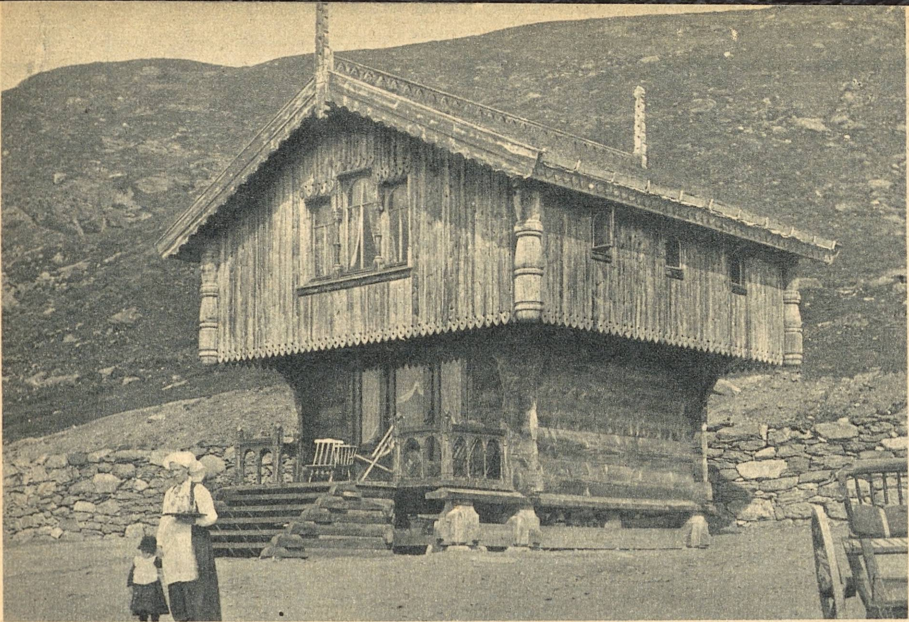

Bulgaria: Bryllupsklærne er her som overalt folkedraktens prydstykke. Det gamle nedarvede smykke blir tatt på

og styres. Brenningen ebber ut ved boligkvarterene i byens utkant: Skorsteiner raker opp, gruene soter, maskinene stamper. Og spredt ut over det hele ligger de offentlige parker som grønne øyer, de gamle ærverdige bygninger, teatre, museer... Når en kommer utenfra til Europa, synes byene så lik hverandre at de lett kan forveksles! Og i alle sammen er den samme ånd i feberaktig arbeid. Her utpønser den eksakte vitenskaps, teknikkens og industriens tidsalder sine nye tanker. Her kjempes der dag og natt om det som vi kaller vårt århundres framskritt. Det ser nesten ut som om byene alene fører utviklingen videre fram. Som om borgerne hadde gitt sivilisasjonen ikke

Finnland: Også her bærer man til det daglige arbeid den vakre drakten som enno minner om middelalderen: Kvinner som begir seg til „saunaen“ for å gjøre i stand badet

Norge: Et gammelt trehus som polarforskeren Fridtjof Nansen tidligere benyttet som sommeroppholdsted. Et prektig eksempel på de stavbygg, som hører heime i Norden

Sverige: Kvinner i sine gamle drakter på et folkemøte, som enno den dag i dag forener landbefolkningen under åpen himmel

bare navnet, men også livet og framtiden. Som om bare byboerne var europeere i egentlig forstand.

Men hvis en ivrig mann vilde studere alle europeiske byer, kjenner han da det andre Europa, som flyr forbi kupéinduene i togene, som bilene jager igjennom på snorrette veger og som flyene suser henover? Det er det vidstrakte land som fyller lavlandet, klatrer oppover åsene og fjellene for først å gjøre holdt foran snøtoppene. Byene stråler riktignok sitt vesen ut til de fjerneste avkroker, trådene bringer lys og kraft over lange avstander, radionen lyder i enhver hytte, bonden vet å nyttiggjøre seg de moderne maskiners hjelp. Men

her gjelder enno de evig gamle lover om aften og morgen, om sommer og vinter, her er menneskene vokst sammen med den jord som gir dem næring. De gamle skikker og høytider, heimstavnens sanger og danser knytter seg til livets gang og til årstidenes rekkefølge. I mange trakter av Mellom- og Vest-Europa bærer bønder og fiskere fremdeles de gamle folkedrakter, i syden og østen står nasjonaldraktene i høy gunst blant alle stender, bortsett fra draktene i det tsaristiske Russland, som snart ble avskaffet av sovjetrusserne. Og enno blomstrer den gamle husflid, den unge mann skjærer til rokkehjulet for kjæresten sin eller en vugge som bryllupspresang...

Nederland: Her har kvinnene til i dag holdt fast ved de omhyggelig foldete, strøkne og oppsatte hodekapper og krager, som vi kjenner allerede fra det 16. og 17. århundres nederlandske mesteres malerier

Frankrike: Unge piker fra Bretagne i den kledelige drakt, hvis utsmykning består av rike kniplinger og broderier som de selv har laget

Spania (nedenfor): I byene treffer man enno ofte på unge piker som til sin moderne klededrakt bærer den karakteristiske spanske hodepynt; de store kammer som gir frisyren et stolt preg, er betegnende for Sevilla

Ober-Bayern: Et utslag av folkekunsten er også fasademaleriene på bondegårdenes vegger. Den så festlig virkende skikk å male pseudo-arkitekturer i lysende farger på husene, slik som denne omkransing av vindusåpningene, stammer fra barokk- og rokokkotiden

I byene feirer framskrittet sine triumfer, her på landet gjelder loven om tradisjonenes bevarelse. Selv om maskinenes tidsalder på mange måter også har forvandlet livet på landet, så vil det allikevel være bundet til det evige kretsløp om sæd og høst, kjærlighet og død. Og bondefolkene utfolder sine sterke krefter i seig bevarelse av det århundre-gamle arvegods, om det no gjelder språk og skikk, drakt eller husgeråd. Det er den moderjord i Europa, som byene har slått røtter i. Næringen vokser på markene, og fra folkets hjerte strømmer der stadig nytt blod inn i byene. Og motsetningen mellom det hastige framskritt og den dvelende fastholden ved det gamle er av fruktbar betydning.

I det store og hele ser man heller ikke på landet noen forskjell på land og nasjoner. Overalt i Europa er bøn-

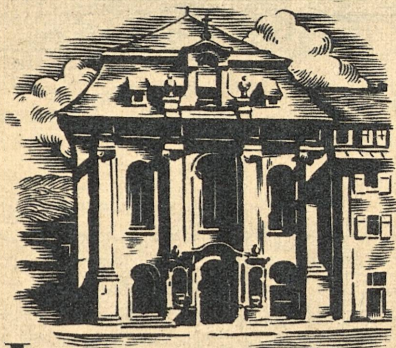
denes, gjæternes og fiskernes arbeid det samme, selv om arbeidsmetoden er mer eller mindre teknisk utviklet. Engstelige gemytter frykter for at den sunne utjevning forstyrres gjennom byenes tiltagende vekst, at de kveler landet, at landet ikke lenger er en tilstrekkelig reserve. Men også her foregår utjevningen ganske av seg selv. Landet vil måtte beslutte seg til en intensivere drift etter byenes forbilde. Og byene må få mer forståelse for den naturbetingede egenart av landsens liv og arbeid. Land med mer utviklede former for næringslivet har allerede gjort framskritt på denne veg, de andre må komme etter. Også denne prosess kommer det framtidige Europa til gode, som ikke lenger vil oppvise denne mangfoldighet av byer og land, men hvor by og land vil rykke nærmere sammen!

Tyrol: I de avsidesliggende daler i Alpene og Schwarzwald har draktene holdt seg mest rikkholdig og egenartet—denne bondepiken fra Zillertal i sin søndagspuss er et slående eksempel på dette

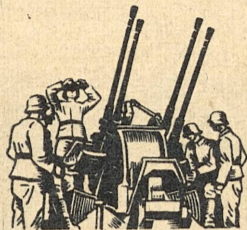
Kärnten: Denne bondepiken fra Matrei er iført det enkle vide skjørt og den skjorteartige hvite bluse med de lange ermer under det trange liv — det er de tyske alpelands drakt, der som bekjent ble overtatt av moten under navn av „Dirndlkleid“

I denne klosterbygning fra den siste del av det 18. århundre lå helt siden 1811 den Kongelig Württembergske Geværfabrikk i Oberndorf ved Neckar. Her arbeidet også Franz Andreas Mauser — far til de seinere så berømte brødre Wilhelm og Paul Mauser — som bøsse-maker. Det første store resultat, som har gjort navnet Mauser kjent i verden, var innføring av deres geværkonstruksjon, infanterigeværet M/71, som enhetlig bevæpning for Det tyske rikets armé i 1871. Denne geværmodell, som ble forbedret og ombygd til magasingevær av de rastløse og virksomme oppfinnere, ble i 1884 den tyske soldats våpen. Sin fullendelse oppnådde utviklingen av Mauser-geværene med det verdensberømte gevær 98, som inntil i dag — etter mer enn

40 år — er forblitt uovertruffet. Når Mauser-geværet 98 også i dag — som i den første verdenskrig — er den tyske infanterists trofaste ledsager på veien til seieren, så er det dog en selvfølge at Mauser-fabrikkene ikke er blitt stående ved sine resultater. Årelange erfaringer i våpenbygging og seig flid skapte i konstruksjonskontorene — understøttet av en moderne våpenforskningsanstalt — våpen i den mest moderne byggeart. Resultatet av denne videre utvikling er maskinvåpen, som med sine jord-, fly- og luftvern våpen, i hærens, marinens og luftvåpnets innsats i kampen om Europas framtid på ny beviser Mauservåpnenes høye kvalitet.

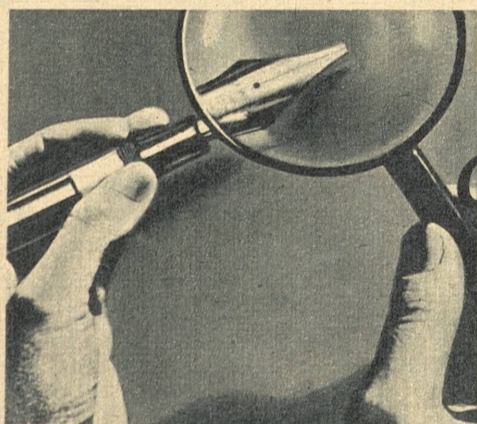
MAUSER-WERKE AG.
OBERNDORF - NECKAR

Küppersbusch

Store kokeanlegg

F. Küppersbusch & Söhne A.-G., Gelsenkirchen

Glatt og skinnende

som silke er spissen på enhver

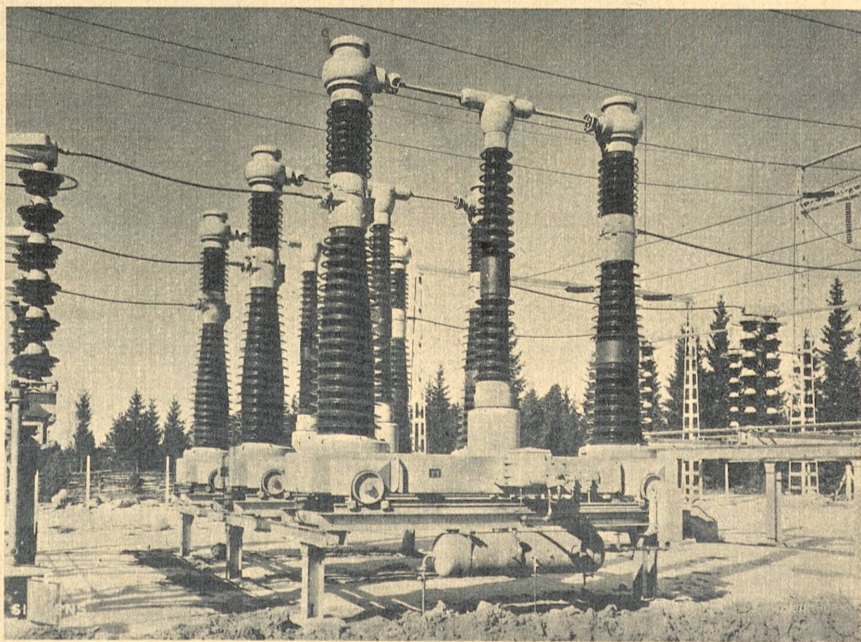
Kaweco
penn

Derfor glir *Kaweco* så fjærlett over papiret.

De moderne *Kaweco* skrivesaker viser man Dem gjerne i forretningene.

SIEMENS

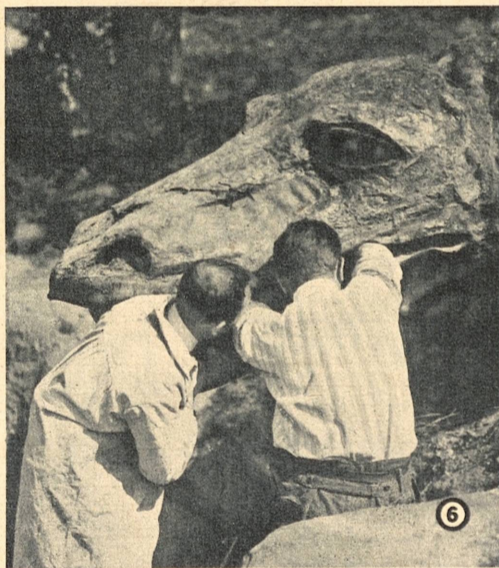
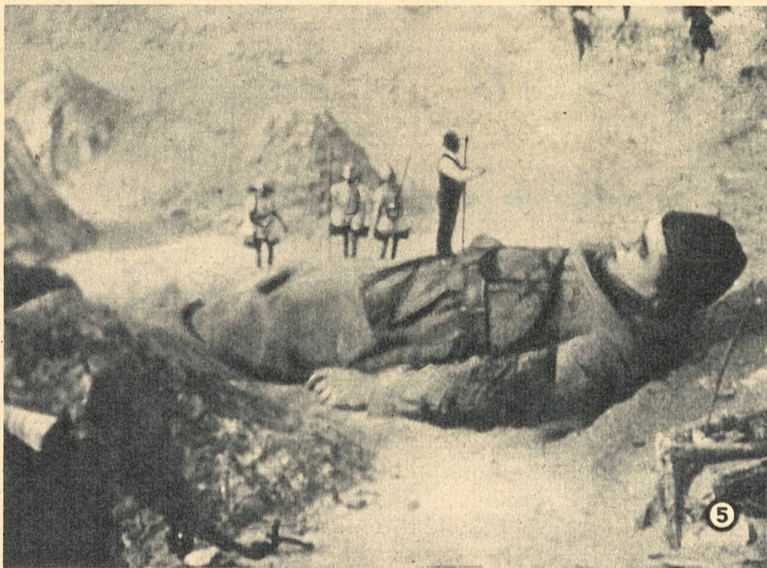
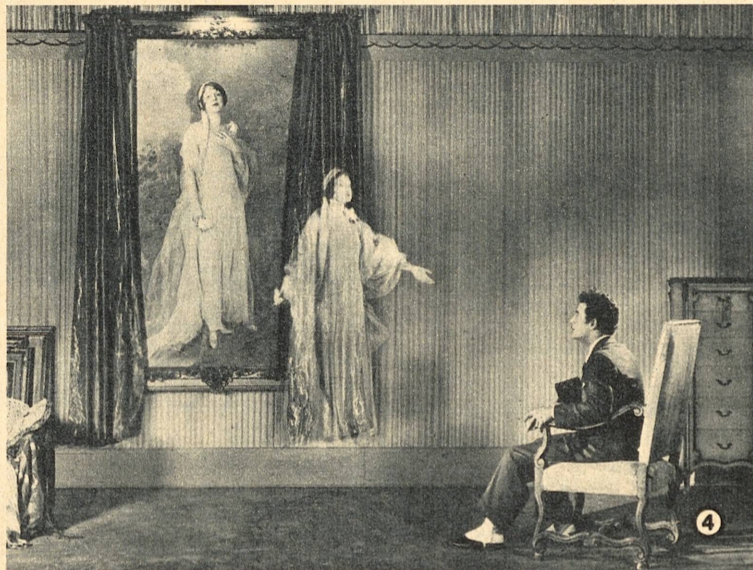
Siemens-brytere ved Polarkretsen

Siemensfabrikkens konstruksjon av ekspansjonsbrytere har hatt en omveltende betydning, da no bare noen få kilogram olje er tilstrekkelig til sløking av lysbuen. Dessuten er disse ekspansjonsbrytere upåvirkelige av ethvert klima og arbeider pålitelig selv under tilising. Det her avbildete anlegg er avmålt for en driftsspenning på 220000 volt og kan koble 3 millioner kilowatt. Under Polarkretsen vitner det om den tyske elektroindustriens ytelser.

SIEMENS-SCHUCKERTWERKE AG · BERLIN

Den første farge-trickfilm

Før første gang i den europeiske films historie er det blitt laget en stor farge-trickfilm. I den anledning har „Signal“ bedt en fagmann om å uttale seg om tilbivelsen av filmtricket

På film er alt mulig

Filmtricks fra tysk filmarbeids siste tre år: (1) Mennesker, der flyr som fugler. (2) Dobbeltgjengere møter hver-

andre. (3) Angstdrømmen. (4) Den elskedes visjon. (5) Gulliver blant dvergene. (6) Den ildsprutende drages hode.

(7) Rittet på kulen (ukjent filmfoto fra stumfilmens tid, antagelig fra en lengst bortglemt film). (8) I eventyrhimlen

Tricket sto fadder for filmen. Publikum i de første kinoer i fornøylesparkene og på markedene vist allerede de forunderligste ting: fotgjengere og kjøretøyer sto plutselig stille som på kommando og suste så samme veg tilbake — personer og gjenstander kom til syne og forsvant på en hemmelighetsfull måte — en mann kom under en veivalse og ble til en silhouett, men så trakk den svarte skyggen seg sammen igjen, og den overkjørte sto uskadd foran oss. Men disse enkle tricks var snart ikke tilstrekkelig, da publikum etter hvert var blitt fordringsfullere. Kjente skuespillere og forfattere tok seg av den miskjente kinoen og grunnla en stumfilmkunst, som forsøkte å overgå scenens virkninger med filmmidler. Da kom filmtricket store tid. Kjemper og dverger, marsbeboere og urskogdyr kom til syne på lerretet. Men ikke nok med det: filmen trengte inn i vårt sjelens hemmeligste kroker. Angstdrømmer raste over lerretet — speilbilder løste seg fra den søvlglinnende flate og levde sitt eget liv — usynlige gikk gjennom byen, og bare fotsporene i snøen viste hvor de var gått — dobbeltgjengere kjempet mot hverandre, malerier ble levende og trådte ut av rammen. Filmtricket kjente ikke noe „umulig“ og ingen grenser. Denne umåtelighet ble snart dens skjebne. Publikum gjennomskuet snart det tekniske trick og fraba seg hele svindelen med visjoner og ånder. Virkeligheten ble trumf, og tricket fant en ny oppgave: det hjalp filmarkitekten ved modellbyggverk, speilinger og andre hemmelige midler, ved byggingen av gater og plasser, festsaler, store tilskuerrom og mange andre omfattende dekorasjoner.

Når Ufa no i sin jubileumsfilm „Münchhausen“ lar tidligere tiders filmtrick gjenoppstå, vil publikum vite å sette tilbørlig pris på det. Trickfilmen hører no engang til filmens grunnelementer. Men den må anvendes sparsomt og med smak, og bare der hvor alle andre midler svikter. Rittet på den flyvende kule — klær som er blitt „gale“ og overfaller sin herre — toner som fryser til og tør opp igjen — hodeløse legemer og legemløse hoder — alle disse Münchhausens fantastier kan bare filmtricket gi skinn av virkelighet. Gjennom flere måneder har regissøren Josef von Baky og hans medarbeidere utarbeidet tricksene, som hittil ikke har vært vist i farger og i en slik fullendhet.

Den store eventyrer, baron Münchhausen, reiser på en kanonkule. En av de mange utrolige scener i den nye farge-trickfilm „Münchhausen“, som viser en skattet tysk litteraturskikkelses liv Fargefilm Ufa

SYNGENDE KASTANJETTER

Fra den spanske dansens verden

Hennes øyne blinker som stjerner i den mørke natt, hennes hår er svart som trekastanjettenes, hennes legeme bøyer seg i medrivende rytme, og hennes føtter tramper den ville takten i smellende melodier. Det er Manuela del Rio, den kjente spanske danserinnen, som har overtatt arven fra sin store landsmanninne, la Argentina

Kastanjettenes er Manuelas kostbareste rekvizitter, og hun vokter dem som en helligdom. I en liten pose bærer hun alltid de sarte, ømfintlige instrumenter hos seg. Hun leter lenge, innen hun fant den mesteren, som engang også laget kastanjettenes til den feirede la Argentina. De blir skåret ut av granatepletre

Bynavn hvirvler om hverandre: Berlin, Rom, Paris, Soerabaja, Singapore, Batavia, Tokio, Bali og Rio de Janeiro. Hele verden kjenner Manuela del Rio, hennes dans forkynner Spanias herlighet og gammel, u dødelig europeisk kultur

Da Manuela etter sin første danseopptreden i Tokio satt modell for en ung maler til en tusjskisse, overrakte maleren henne til avskjed tusjflasken og penselen. Han var fattig, og dette var det verdifulleste han kunde gi henne. Rørt bøyer de seg begge dypt etter japansk skikk. Seinere en gang sa Manuela at hun vilde ønske hennes kompliment hadde vært dypes

Da Manuela var knapt fire år gammel, ble hun bortført av en sigøynertrupp. Hennes far, en stor silkeindustriemann fra Oviedo, satte himmel og jord i bevegelse for å finne igjen sin datter. En fant sigøynerne, som vilde gjøre den lille piken til danserinne. Talentet var oppdaget, og den kloke far lot henne utdanne seg

Om la Argentina, Manuelas berømte forgjengerske, fortelles det at hun engang reiste gjennom Spania, på jakt etter idéer til sine nye danser. Hun gjorde også opphold i Salamanca for å lære folkedansen „Charrada“. Men ingen kunde vise henne denne dansen. Til sist fikk hun rede på at den eneste, som enno kjente „Charrada“, var en 80 åring, som bodde i en liten landsby i nærheten av Salamanca. Hun skyndte seg dit og lot den gamle gjenta dansen så lenge at han var fullstendig utmattet. „Hvorfor lærer dere ikke ‚Charrada‘“, spurte Argentina de andre landsbyboerne. „Akk, seniorita vi vil da danse for å more oss, og ikke for å lære trettende sprang,“ lød svaret.

Som nesten alle spanske folkedanser var i tidligere århundrer også „fandangoen“ anklaget av geisteligheten som djevelens verk, på grunn av dens lidenskapelige glød. Geisteligheten oppnådde nesten å forby dansen. Men en spansk kardinal, som ikke vilde gi avkall på det vakre synet, ba paven om først å la denne dansen oppføre for seg, for å vite hva han vilde forby. Paven gikk inn på dette og som legenden forteller, var han så begeistret for denne dansen at han ba om å få den gjentatt.

Fro.

Giulia, Nanna, Teresa, Adelina, Rosina og Nina — men hva er navn og temperament mot det ene, som slutter alle sammen til et uimotstålig fellesskap, det anonyme, som hever enhver ut over seg selv og av mange små „jeg“ gjør et stort „vi“: Giovinazza Italiana!

TEATER I BARNAS LAND

„Signal“ besøker „Teatro della Fiaba“ i Florens

Barna er unge, oppadstrebbende nasjoners stolthet, og det å være barn i et slikt folk, er en forrett, som gir seg utslag i en slik ungdoms skapende kraft — like såvel på det poetiske område

som i vitenskapen og handverket, i arbeidet ved plogen og ved skruestokken. Alt dette er likeså selvfølgelig som beredvilligheten til oppdragelse og selvutdanning i fedrelandets tjeneste.

←
Violin og gitar, fløyter og munnsspill, litt mot og stor ubendig lyst — og så er det lille synkopiske orkester ferdig. Det spiller for de kuplettene og dansene, scenene og parodiene, ballettene og miniatyr-operaene, som utgjør den henrivende spilleplan for „Teatro della Fiaba“

→
Av „dukkefæn“s store leiketøyeske: Den minste ballerina, som med sin barnslige ynde og forbløffende sikre klassiske teknikk ble alle besøkernes yndling. De voksne har snart forstått at det i disse barnas spill ligger et dypere alvor enn i mangt et „teater“ for voksne

*Forfrisker
og
opliver*

4711
Eau de Cologne

Italia er det klassiske barnas land. Med dets fødselsoverskudd og det store antall barnerike familier har den yngste generasjon i uminnelige tider ødselt „grodd“ opp på samme måte som den rike overflod i naturen. No, da staten har gjort barnas trivsel til sin viktigste oppgave og ser sin framtid ikke minst i sin ungdom, har landets naturlige barnerikdom, hvormed Italia har førsteplassen blant Europas store nasjoner, også fått en avgjørende politisk side. De kommende slekter av en ny ungdom, som er fylt av stolte idealer og forhåpninger, gir folket den sindige tillit, som en i dag beundrer det for.

Det er klart at en ved en så planmessig øket og naturligvis også systematisk ordnet reserve av ungdom på alle livets områder, men særlig i de offentlige gjøremål, har sjangsen til å rå over en betraktelig rekruttering, som tilfredsstiller ethvert behov. Dette gjelder fortrinsvis også de musiske yrker, som ut fra den gamle og stolte tradisjon i et land, hvis kulturelle ytelser har gitt menneskeheten sitt stempel, får en særlig tiltrekning for de unge, som er i stand til å skape noe.

På musikkens og teaterets område var Italia fra tidlige tider et land, som kunde gi verden mange begavelser. Sangen er jo en naturlig livsyttring for folket mellom Det tyrrenske hav og Adriaterhavet. Dets ungdom vokser syngende opp; den skyfri himmel over havet, landskapets sterke lys, fortroligheten med en kultur, der har vart i årtusener, og som overalt gir livet nye impulser, alt dette klinger ut av dets sanger.

Det er ikke noe under at en idé, som den med et barneteater, hos en slik ungdom ble mottatt med jubel og framfor alt også fant overveldende mange allsidige talenter til å virkeliggjøre idéen. Det er ikke nettopp et alminnelig barneteater, men et småpikenes teater, som ble opprettet for femten år siden i Florens av donna Flavia Farina med hennes „Teatro della Fiaba“. Siden da offentliggjør avisene i Florens hvert år om høsten, når barna vender tilbake til byen igjen etter skoleferien, oppfordringer til småpiker fra fire til fjorten år om — hvis de har lyst — å melde seg ved „Teatro della Fiaba“. De som melder seg, blir prøvet om de har musikalsk gehør og takt, og på frietermiddagene begynner så prøvene. Det spilles om lørdagene, søndagene og på festdager — under en musikalsk leder med et orlrite orkester og en regissør, som

Den lille komiker imiterer som „gigolo“ sin berømte „kollega“ Macario

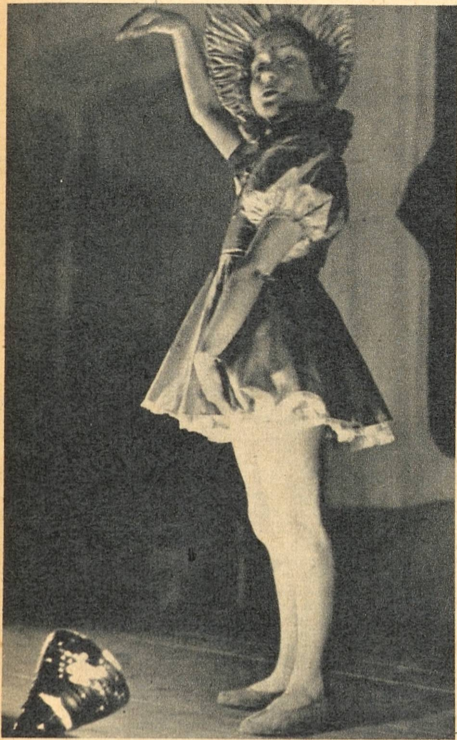

Charme og ynde er resultatet av hyppige og anstrengende ballettøvelser

En av de halv voksnens glansroller: hun karikerer sin eldre søster som student

ARNAS LAND

For sin kuplett i dialekt har hun alle betingelser: løyerlighet og ironi

Den ekte „schlaget“ krever mot. Og motet er den freidige ungdoms forrett

Et høydepunkt: „Aftensang for soldaten i felten“ sunget i toskansk drakt

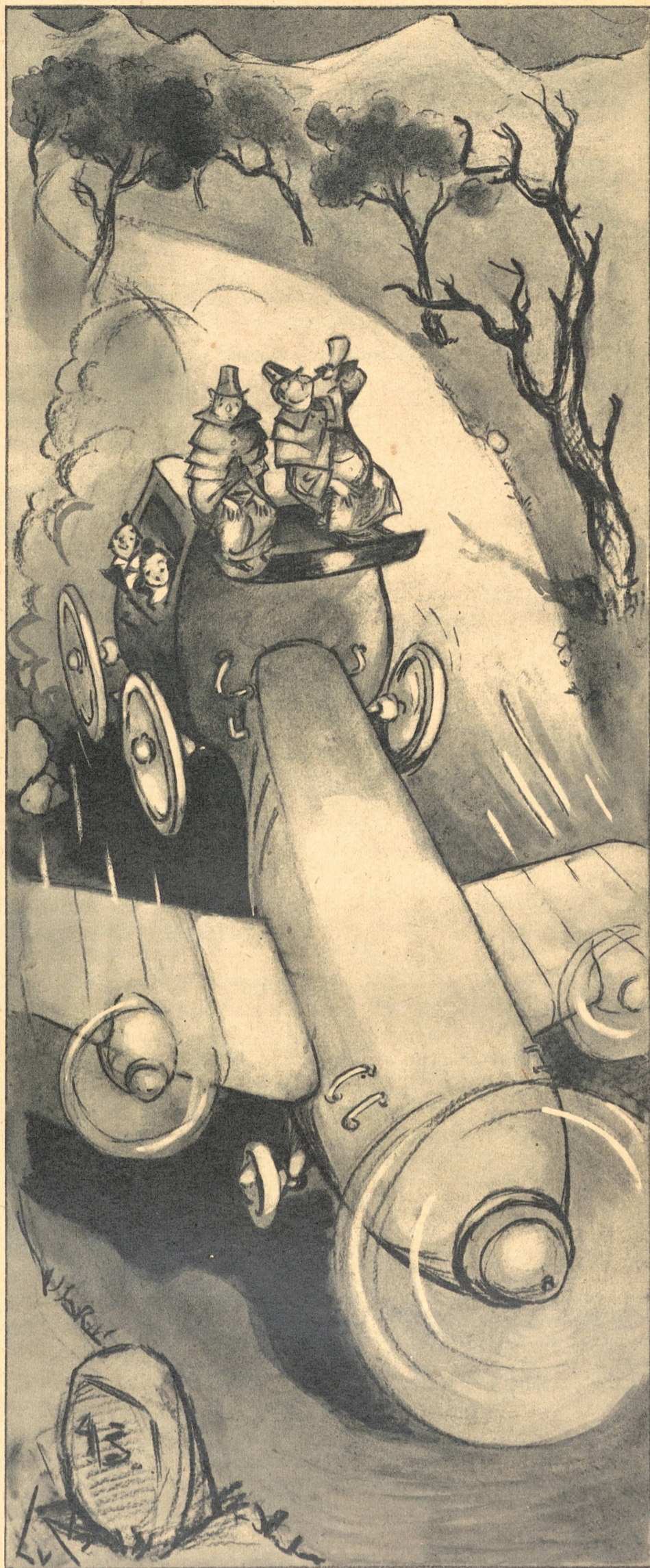

lager sceneutkastene. En koreograf underviser i de riktige dansetrin, og to velkjente damer, riktige, eventyrfortellersker, hos hvem allerede mangen en nykomlings mor lærte å resitere, lærer barna rollene.

Og så spiller disse små, uten pugg og uten tvang, som om de var alene i hagen eller i barneværelset, men slett ikke som om de var på scenen; de spiller som om de nettopp i dette øyeblikk fant på det de synger og spiller, så helt igjennom opplever de sin rolle, og deres bevegelser er fullstendig naturlig og ukunstlet. Bare spilletrangen og nesten ikke trangen til å gjøre seg gjeldende, er merkbar, for også de mest begavede, der har flere hovedroller — for det meste ni- til tolvåringer — får av og til små biroller. Den, som ikke kan finne seg til rette, blir borte av seg selv; det består ikke noen varig forpliktelse til å møte fram. De fleste er begeistret over å få komme, de bringer yngre søstre med, og når de er vokst fra spillealderen, kan en ofte enno finne dem på prøvene.

Det spilles kjente eventyr. „Pinocchio“, den mest skattede av de nyere barnebok-figurer, opptrer — barneklovn herr „Buonaventura“, hvis opplevelser de små italiener følger spent hver eneste uke i „Corriere dei Piccoli“, og sist, men ikke minst „Stenterello“, den toskanske, av skjebnen plagede troskyldige gutt fra provinsen, hvis „uhells“-serier i det siste århundre stadig vant bifall i et spesielt teater i Florens. Også den klassiske „dukkefé“ er å finne, og et stykke som er skrevet over Haydns barnesymfoni, samt en gammel, liten goldonilignende opera, hvis partier synges så sikkert, rent og klart og uten besvær, som en kunde ønske seg ved mangen en festlig opera-aften.

De spiller ikke bare for sine jevnaldrende, disse unge og alleryngste skuespillere; de voksne, hvis drømmer i Italia bare dreier seg om barna, er også gjerne tilskuere. Og for de små sangerinner og ballerinas er de ettermiddager en fest, da de av og til spiller for sårede soldater. Ved en slik anledning bestemmer de programmet helt alene, ofte med forbløffende nye innfall. Alle vil da bare yte sitt beste. Og de får fritt spillerom, en stoler på deres ufordervede barneinstinkt. Den som fikk lov å være med en slik ettermiddag i et lasarett, vil si: med rette. For barna — der er kallet til å gi landet nytt liv — er jo selve lykken for de menn, som setter sitt liv inn for deres barneverden.

En underlig kjøredning,

sammensatt av trafikkmidler fra to helt forskjellige tidsaldre. Det er et misfoster, og det er komisk. En ler av det. Men en skulde være forsiktig. Hvem vet, hva vitsen skal bety... Hvis De vil ha nøyaktigere beskjed om denne narrevognen, bør De følge med på de følgende sider

*Forfrisker
og
opliver*

4711
Eau de Cologne

Italia er det klassiske barnas land. Med dets fødselsoverskudd og det store antall barnerike familier har den yngste generasjon i uminnelige tider ødselt „grodd“ opp på samme måte som den rike overflod i naturen. No, da staten har gjort barnas trivsel til sin viktigste oppgave og ser sin framtid ikke minst i sin ungdom, har landets naturlige barnerikdom, hvormed Italia har førsteplassen blant Europas store nasjoner, også fått en avgjørende politisk side. De kommende slekter av en ny ungdom, som er fylt av stolte idealer og forhåpninger, gir folket den sindige tillit, som en i dag beundrer det for.

Det er klart at en ved en så planmessig øket og naturligvis også systematisk ordnet reserve av ungdom på alle livets områder, men særlig i de offentlige gjøremål, har sjangsen til å rå over en betraktelig rekruttering, som tilfredsstiller ethvert behov. Dette gjelder fortrinsvis også de musiske yrker, som ut fra den gamle og stolte tradisjon i et land, hvis kulturelle ytelser har gitt menneskeheten sitt stempel, får en særlig tiltrekning for de unge, som er i stand til å skape noe.

På musikkens og teaterets område var Italia fra tidlige tider et land, som kunde gi verden mange begavelser. Sangen er jo en naturlig livsyttring for folket mellom Det tyrrenske hav og Adriaterhavet. Dets ungdom vokser syngende opp; den skyfri himmel over havet, landskapets sterke lys, fortroligheten med en kultur, der har vart i årtusener, og som overalt gir livet nye impulser, alt dette klinger ut av dets sanger.

Det er ikke noe under at en idé, som den med et barneteater, hos en slik ungdom ble mottatt med jubel og framfor alt også fant overveldende mange allsidige talenter til å virkelig gjøre idéen. Det er ikke nettopp et alminnelig barneteater, men et småpikenes teater, som ble opprettet for femten år siden i Florens av donna Flavia Farina med hennes „Teatro della Fiaba“. Siden da offentliggjør avisene i Florens hvert år om høsten, når barna vender tilbake til byen igjen etter skoleferien, oppfordringer til småpiker fra fire til fjorten år om — hvis de har lyst — å melde seg ved „Teatro della Fiaba“. De som melder seg, blir prøvet om de har musikalsk gehør og takt, og på frietermiddagene begynner så prøvene. Det spilles om lørdagene, søndagene og på festdager — under en musikalsk leder med et ørlite orkester og en regissør, som

TEATER

Den lille komiker imiterer som „gigolo“ sin berømte „kollega“ Macario

Charme og ynde er resultatet av hyppige og anstrengende ballettøvelser

En av de halvkvadsnes glansroller: hun karikerer sin eldre søster som student

BARNAS LAND

For sin kuplett i dialekt har hun alle betingelser: løyerlighet og ironi

Den ekte „schlaget“ krever mot. Og motet er den freidige ungdoms forrett

Et høydepunkt: „Aftensang for soldaten i felten“ sunget i toskansk drakt

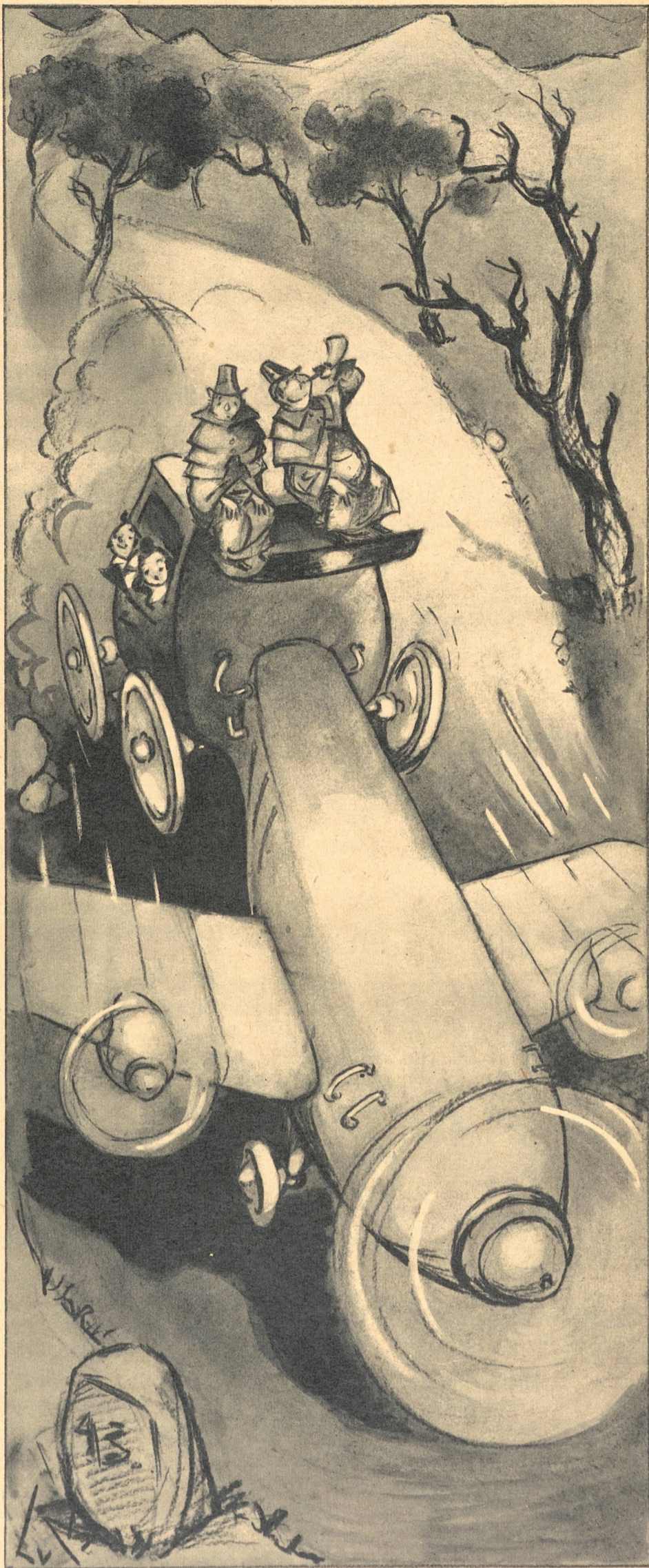

lager sceneutkastene. En koreograf underviser i de riktige dansetrin, og to velkjente damer, riktige, eventyrfortellersker, hos hvem allerede mangen en nykomlings mor lærte å resitere, lærer barna rollene.

Og så spiller disse små, uten pugg og uten tvang, som om de var alene i hagen eller i barneværelset, men slett ikke som om de var på scenen; de spiller som om de nettopp i dette øyeblikk fant på det de synger og spiller, så helt igjennom opplever de sin rolle, og deres bevegelser er fullstendig naturlig og ukunstlet. Bare spilletrangen og nesten ikke trangen til å gjøre seg gjeldende, er merkbar, for også de mest begavede, der har flere hovedroller — for det meste ni- til tolvåringer — får av og til små biroller. Den, som ikke kan finne seg til rette, blir borte av seg selv; det består ikke noen varig forpliktelse til å møte fram. De fleste er begeistret over å få komme, de bringer yngre søstre med, og når de er vokst fra spillealderen, kan en ofte enno finne dem på prøvene.

Det spilles kjente eventyr. „Pinocchio“, den mest skattede av de nyere barnebok-figurer, opptre — barneklovn herr „Buonaventura“, hvis opplevelser de små italiener følger spent hver eneste uke i „Corriere dei Piccoli“, og sist, men ikke minst „Stenterello“, den toskanske, av skjebnen plagede troskyldige gutt fra provinsen, hvis „uhells“-serier i det siste århundre stadig vant bifall i et spesielt teater i Florens. Også den klassiske „dukkefé“ er å finne, og et stykke som er skrevet over Haydns barnesymfoni, samt en gammel, liten goldonilignende opera, hvis partier synges så sikkert, rent og klart og uten besvær, som en kunde ønske seg ved mangen en festlig opera-aften.

De spiller ikke bare for sine jevnaldrende, disse unge og alleryngste skuespillere; de voksne, hvis drømmer i Italia bare dreier seg om barna, er også gjerne tilskuere. Og for de små sangerinner og ballerinas er de ettermiddager en fest, da de av og til spiller for sårede soldater. Ved en slik anledning bestemmer de programmet helt alene, ofte med forbløffende nye innfall. Alle vil da bare yte sitt beste. Og de får fritt spillerom, en stoler på deres ufordervede barneinstinkt. Den som fikk lov å være med en slik ettermiddag i et lasarett, vil si: med rette. For barna — der er kallet til å gi landet nytt liv — er jo selve lykken for de menn, som setter sitt liv inn for deres barneverden.

En underlig kjøredning,

sammensatt av trafikkmidler fra to helt forskjellige tidsaldrer. Det er et misfoster, og det er komisk. En ler av det. Men en skulde være forsiktig. Hvem vet, hva vitsen skal bety... Hvis De vil ha nøyaktigere beskjed om denne narrevognen, bør De følge med på de følgende sider

HVOR STORT ER EUROPA?

Et tåpelig spørsmål — som blir verre jo lenger en tenker over det

I desember 1812 reiste Napoleon med vogn fra Vilna til Paris. Hastigheten på hans reiser, resultatet av en for datiden glimrende samferdselsorganisasjon, var blitt et ordspråk i hele Europa. Han var „sin tids hurtigste reisende“. For den ca. 2000 kilometer lange vegstrekning Vilna—Paris trengte keiseren 13 dager. Han vilde være i Paris så hurtig som mulig og skånte hverken seg selv eller hestene. Allikevel oppnådde han ikke større reisehastighet enn 6 km. i timen.

Et kvart århundre tidligere reiste Goethe fra Karlsbad til Italia. I september 1786 er han nådd til poststasjonen ved Brenner og bestiger diligencen klokken 7 om kvelden. Så bærer det ned til Triest. I sin dagbok skriver dikteren: „Postiljongene kjørte så en mistet sans og samling; og så vondt det enn gjorde meg å fare gjennom denne herlige egn om natten med en slik hastighet, så frydet jeg meg dog...“ Nøyaktig 25 timer seinere

kommer Goethe fram til Triest. Han hadde brukt et døgn på de 145 kilometer fra Brenner til Triest — og trodde han hadde reist uhyre fort. Skjønt han hadde en unntagelsesvis god veg og alltid gode forbindelser, oppnådde han bare en fart på 6 kilometer i timen. Den „forferdelige hastighet“ som dikteren skriver om, var et hestekjøretøys største hastighet. Det var altså 10—12 kilometer i timen, når det gikk nedadbakke. Og likeså fort reiste allerede de gamle romere!

I dag krysser en f. eks. Europa på strekningen Calais—Istanbul på 60 timer. Med en fart av 50 kilometer farer ekspressen disse 3000 kilometer. I løpet av 60 timer kom den reisende for hundre år siden ca. 300 kilometer. Den som var i stand til å holde ut dag og natt de forferdelige kvaler under en reise i en „romantisk“ diligens, kunde på disse 60 timer i beste fall nå fra Bodensjøen til Genf eller fra Amsterdam til den franske grense. De 3000

Europas ansikt har i dette tidsrom forandret seg mer enn i de tusen år før. Men tusenårig vane synes å være sterkere enn dette framskrittet. „Signal“ forsøker å belyse dette tidsproblem

kilometer fra tidligere er blitt til 300, kilometeren måler i dag bare 100 meter. Avstander og rom er skrumpet sammen til en tiendedel — Europa er i dag ikke lenger større enn Sveits. Er det allerede klar over det? Har dets innbyggere egentlig allerede innstilt seg på disse kjensgjerninger og trukket fornuftige konsekvenser?

Hvordan bremser jeg framskrittet?

Opp gjennom alle tider har menneskene demmet opp for framskrittet med alle de midler, som sto til rådighet. Men det har alltid gått fram over de protesterende og har knust dem, som ikke vilde tilpasse seg det nye.

Menneskene var tidligere innstilt overfor reisetraffikken f. eks. som om den var det inkarnerte framskritt. Inntil for hundre år siden og enno litt lenger foretok de europeiske stater så godt som ingenting for å forbedre de etter våre begreper trøstesløse samferdselsveger. Ikke fordi en ikke hadde penger eller vilde spare, eller ikke ønsket å få noen fremmede inn. Tvertimot, en handlet med uendelig sluhet for å holde de fremmede i landet. Dengang gjaldt det ved små fyrstehoff for folkeøkonomisk klokskap å holde landevogene i dårligst mulig stand. En resonerte som så at de fremmede, som kom inn i landet, da var tvunget til å gi ut mange penger for å skaffe seg kjøretøy, for hyppig overnatting, for anskaffelse av nye klær istedenfor de som var blitt ødelagt på reisen, for hjelpeytelser i form av forspann og for menneskelig arbeidskraft når det var altfor vrient å komme fram. De dårlige veger „brakte penger inn i landet“, det var en fast overbevisning om.

I de store land tenkte en i bunn og grunn heller ikke annerledes. Da en i England vilde sette inn bedre diligenser for reisetraffikken erklærte den offentlige mening dette for en stor ulykke. De reisende, som no reiser bekvemt, vilde spise mindre, leie færre hester, slite mindre på klærne og dessuten bli forferdelig bløtaktige, mente en. I dag ler vi av alt dette — og handler på samme måten. Da bilen ble et alminnelig trafikkmiddel; gjorde lovens voktere i alle Europas stater sitt beste for å innskrenke bilferdselen mest mulig. De stilte opp vaktposter ved alle veger og lot bilene stoppe, ofte helt enkelt for å fylle kommunekassen. Da en endelig måtte la de forskjellige innskrenk-

Teknikken forvandler rom og tid!

ninger falle, ble det ikke flere personer skadet eller truet enn før. Sågar fjærkreet på vegene lærte — enno fortere enn menneskene! — å vike unna for bilene.

Skranke av i dag

Samferdsel og teknikk har erobret Europa, og europeerne nytter gjerne denne sivilisasjonens velsignelser, men i politisk-åndelig henseende lever de enno i det 18. århundre. Deres politiske tankegang beveger seg enno i de baner, som alt på Ludvig XIV's tid ikke lenger var helt moderne. I grunnen er det bondeforestillinger om landeiendom og økonomi, som var forbildet for den „store politikk“ i de forgangne århundrer. I intime kretser og alltid bare full av ressentiment overfor den nærmeste nabo, beveget de politiske og de med dem forbundne økonomiske tanker seg. I Europa sloss f. eks. statene om noen stykker land, om en kullgruve eller en grense. Og derute

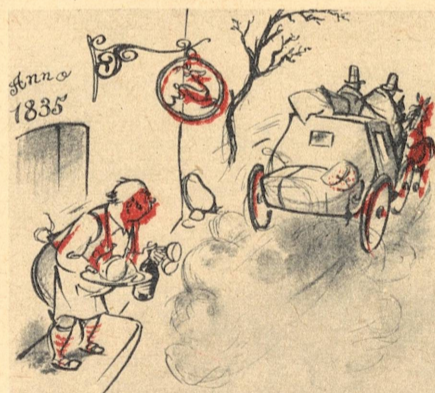
Goethe 1828:

„Jeg er ikke redd for at Tyskland ikke skal bli ett; våre gode chausséer og framtidige jernbaner vil nok gjøre sitt til det!“

ble i mellomtiden verden delt på nytt! Europa konkurrerte ikke med de andre økonomirom, men med seg selv. Gode kjøpmenn i samme situasjon vilde for lengst ha blitt enige, men i Europa hersket de gamle feudalistiske idéer.

Men det har alltid vært slik i verdenshistorien: et framskritt på ett om-

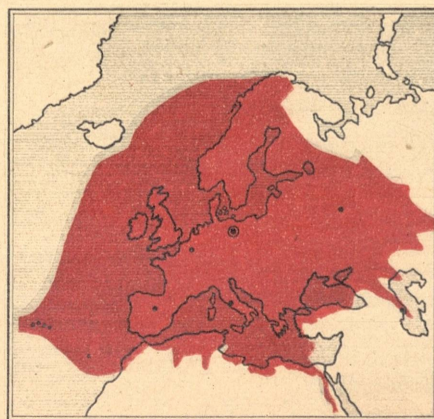
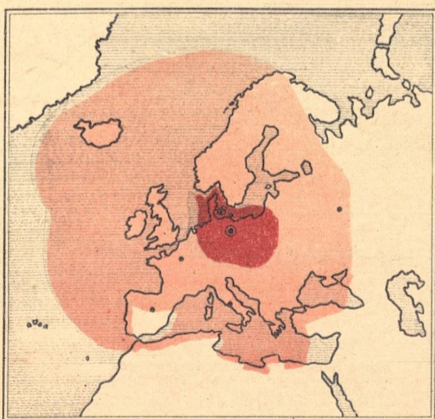
Tidene forandrer seg, men menneskene forblir de samme

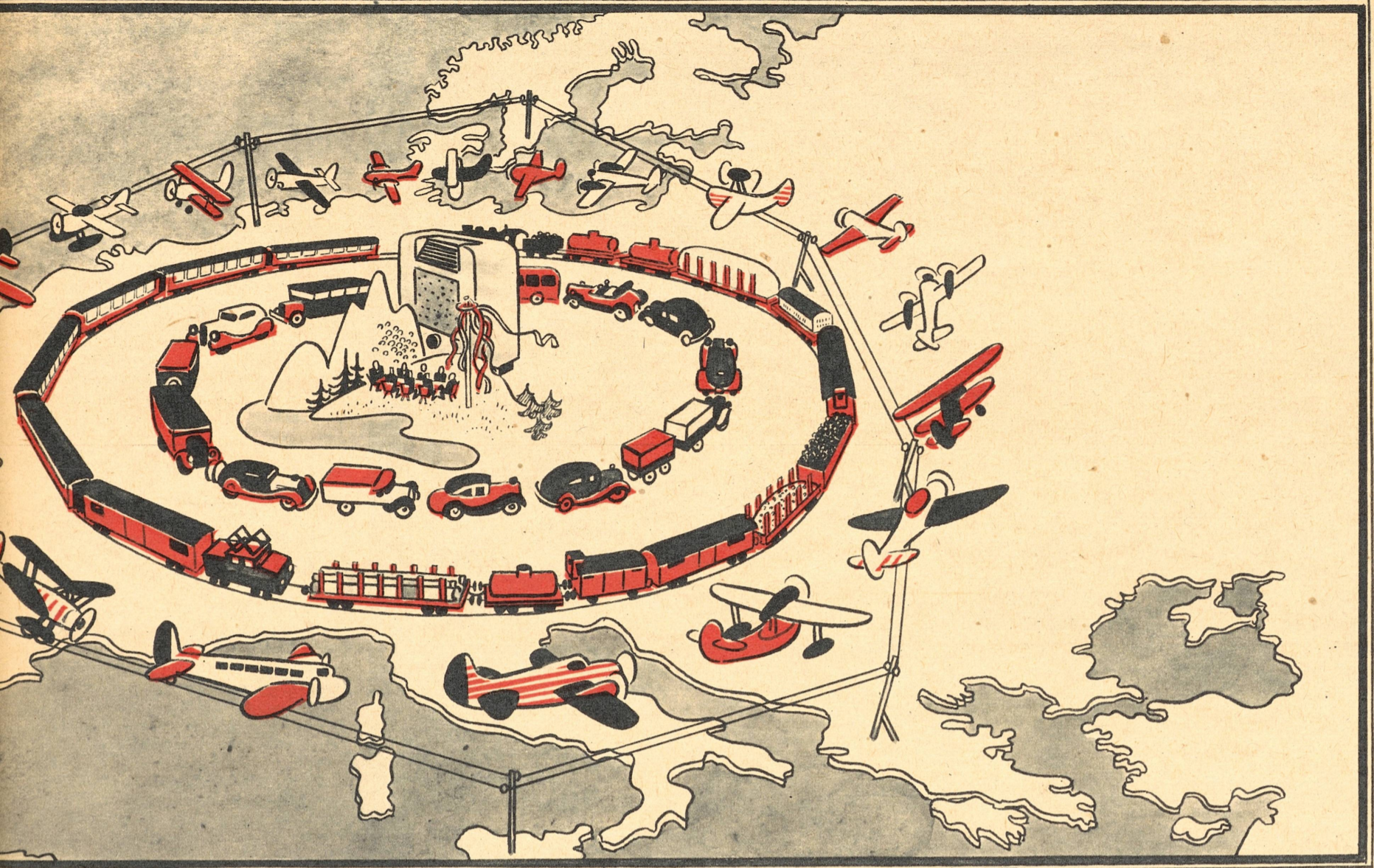

Omkring 1800. En vertshusholder ergrer seg, fordi vegene er gode og vognene hurtige, og fordi alle nyheter bare bringer den ærbare borger skade. Dengang nådde en på 5 reisedager det område, som er tegnet opp med rødt på kartet nedenunder. Det rosa fargede område omfatter de mål som kunde nås på 20 dager

Omkring 1900. En vertshusholder ergrer seg, fordi vegene er gode og vognene hurtige, og fordi alle nyheter bare bringer den ærbare borger skade. Dengang nådde en på 5 reisedager det område, som er tegnet opp med rødt på kartet nedenunder. 20 reisedager førte en dengang alt halvvegs om jorden

omslyngingen av en boa constrictor er Europas rom blitt set sammen under samferdselsutviklingen de siste hundre. Målt med samferdselsmulighetene er det i dag ikke len-

ger større enn Sveits. Men økonomi-politisk blir det enno behandlet på samme måte som for hundre år siden. En stor grunneier, som dyrker sin jord etter småbondens metoder

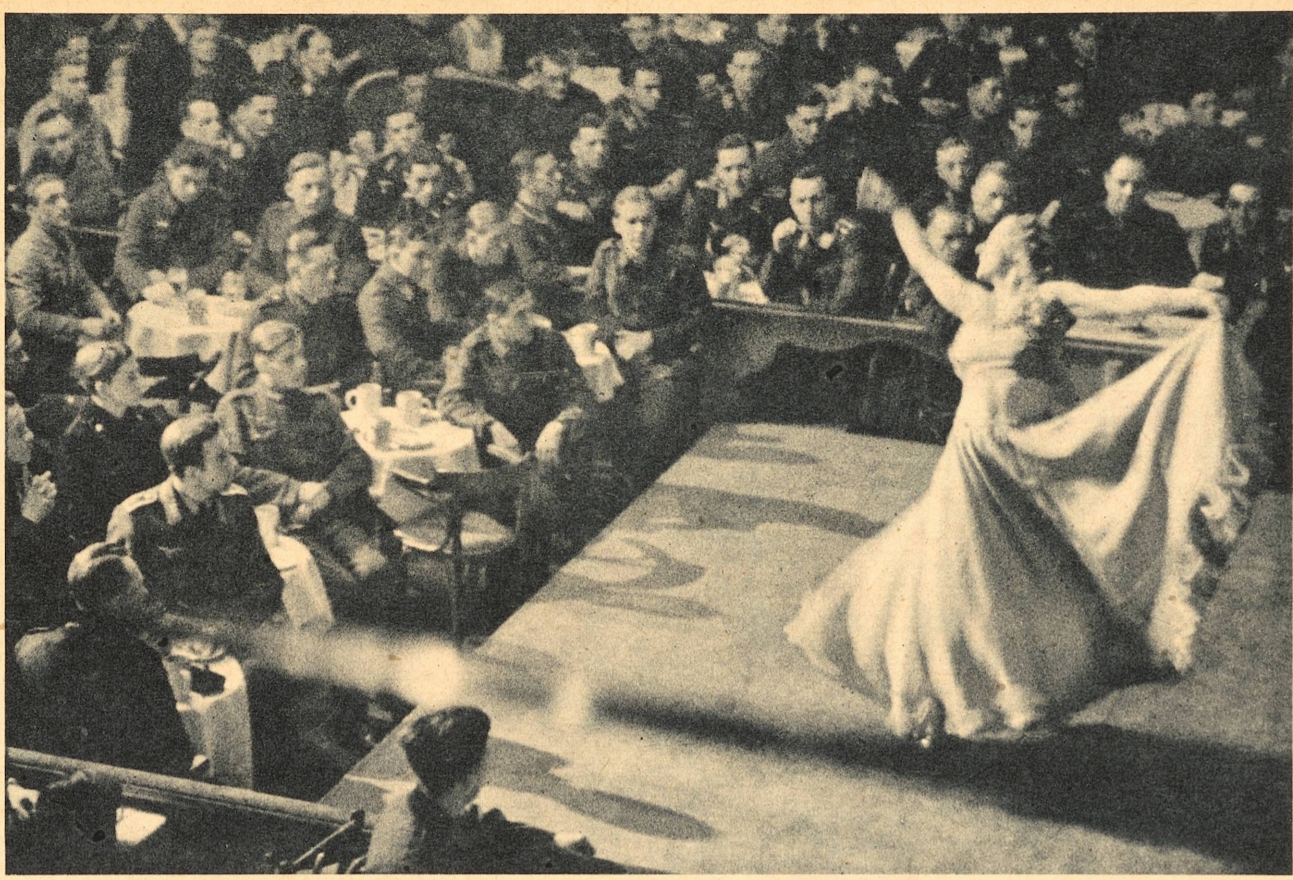
Tegninger:
Heinisch, Kossatz, v. Malachowski

råde betinger også alltid framskritt på et annet område. Ved slike kompliserte økonomilegemer som Europas stater, er det ikke mulig på den ene side å leve i det 20. og på den annen side i det 18. århundre. De siste års økonomikriser, følgene av foreldet politikk, (en kan bare tenke på Versailles-traktaten) har med merkelig overensstemmelse truffet alle Europas stater på samme tid og samme måte. Virkelig moderne tankegang vilde ha fratatt disse kriser meget av deres forferdelighet, ja, den vilde sågar ha kunnet forhindre dem fullstendig. Men Europa levde videre med én fot i Wienerkongressens tid og med den andre i den nye tid.

Det melder seg no dette spørsmål: kan Europa leve videre slik? I Europas sentrum, i Tyskland, hvor en føler Kontinentets pulsslag tydeligere enn noe annet sted, er det spørsmål ikke lenger noe spørsmål. Men der vet en også at Europa må hjelpe seg selv. Der vet en også at denne krigen vil løse problemet ubønnhørlig og under alle omstendigheter — for eller mot Europa. For det, hvis Europa selv igjen tilkjemper seg sin gamle rett til politisk og økonomisk å være et kontinent — imot det, hvis det vil finne seg i at dets skjebne avgjøres utenfra, for så kanskje å bli et påheng til et Stor-Sovjetunionen, som er dets dødsfiende.

Skal det fortsette slik? Europa, alle vestlige hemisfære-kulturers mor, ethvert framskritts mor, skal det fortsette å være blind for forvandlingene på dets kontinent og i verden, og dra videre på vegen i den gamle tralten?

Fra midnatt til den lyse morgen hersker det full travelhet i nattkabaretene for frontsoldater på permisjon. Programmet er avvekslende. Danserinner, akrobater, foredragskunstnere, sangere og tryllekunstnere hjelper soldatene med å forkorte de lange, nattlige ventetimer

Mellom to tog

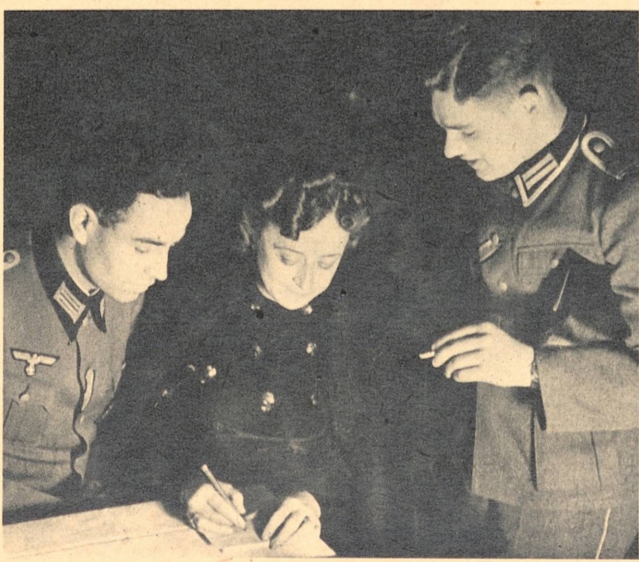
Det nyeste på forsvarsmakts-omsorgens område: Nattkabaret for soldater, som er på gjennomreise

I nattkabaretenes garderobe henger i muniert virvar Afrika-soldatenes luer ved siden av matrosluene og pelsluene til mennene fra østfronten. Her må det passes godt på, så det ikke kommer til forvekslinger. Det kunde få tragiske følger

Soldatbillettene er inngangsbilletter til de nattlige varietéforestillinger. På ankomst-jernbanestasjonene er det innrettet en „lostjeneste“, som bringer frontsoldatene til nattkabareten eller nattkinoen, hvor den ellers så kjedsommelige ventetid går som en røyk

En god anledning for autogramjegere. Etter sin opptreden blir mange kunstnere bedt om et autogram. Det skal være et minne om et par hyggelige natтетimer mellom to tog

Kveldens mest ettertraktete dame er sigarett-piken. Egentlig er hennes arbeidstid forbi klokken 24. Men hun kjenner frontsoldatenes svakheter og blir derfor frivillig hver eneste aften helt til forestillingen er slutt

Vitenskapen konstaterer:

Potetkull — et nytt lægemiddel

Virkningen av kull av animalske stoffer er i dag ubestridt, framfor alt ved mage- og tarmforstyrrelser. De har hevdet seg i tusener av tilfelle, med hensyn til mangesidighet overgås de dog bare av kaffekull. Har man ikke for handen kull av animalske stoffer, kan man hjelpe seg med et meget enkelt middel mot tarmkatarr: med potetkull. Middelstore poteter, som er forkullet i kraftige glør blir, etterat man har fjernet det ytre askelag, støtt til et fint pulver. Disse kull atskiller seg hverken i smak, utseende eller virkning fra kull av animalske stoffer. Der tas tre ganger daglig en til to topete spiseskjeer.

Kunstgjødsel — usunn ?

Spørsmålet om kunstgjødsel influerer på næringsmidlene slik at de blir sunnhetsskadelige, dukker stadig opp. Ved siden av mange undersøkelser, som kunde besvare dette spørsmål benektende, inntar et nytt forskningsarbeid en særlig plass. En gruppe spebarn ble gitt grønnsaker som var gjødslet med dyregjødsel og en annen gruppe fikk grønnsaker som var drevet fram både med kunstgjødsel og dyregjødsel. Herunder viste det seg følgende: den første gruppe var mindre motstandsdyktig, den annen gruppe oppviste en større vitamin A- og C-gehalt og et bedre blodfargestoff. — At man kunde notere dette meget interessante resultat nettopp blant spebarn, gir det særlig verdi.

Hva skyldes virkningen av fønvinden ?

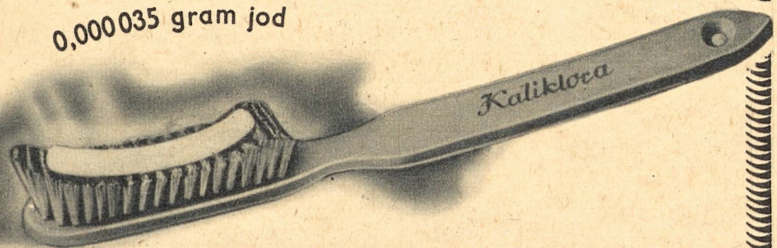
Enno har man ikke fått oppklart spørsmålet om hvorfor fønvind framkaller så ubehagelige virkninger hos enkelte mennesker. Man vet bare at den plutselig reduserte fuktighet i luften gjør sin innflytelse gjeldende. Symptomene forsvinner for det meste straks det kommer regn eller når man setter de syke inn i et forsøkkammer med utvasket luft som er mettet med vandamp. No er vandamp til en viss grad uskadelig, og man kan vanskelig innse hvordan den kan angripe organismen. Med en forandring av luftens fuktighet endrer imidlertid — etter hva meteorologiske undersøkelser viser — også luftens surstoffinnhold seg i ganske betraktelig grad, og det synes helt ut mulig at disse endringer i surstoff-forsyningen kan være skjebnesvangre for ømfintlige mennesker. Iallfall åpner der seg her en ny veg til å komme „fongåten“ inn på livet.

Mot grå hår

Som bekjent eksisterer der ikke noen urter mot grå hår, hvis så var tilfelle, vilde de vel være blant de mest søkte. Der gis imidlertid tilfelle hvor man kan gjøre noe mot grå hår. No meddeles det at man hos mennesker, der var blitt grå som følge av innskrenket ernæring, som f.eks. fanger, kan oppnå hårets naturlige farge igjen ved hjelp av gjærpreparater i store doser. Ved forsøk på dyr viste det seg nemlig at pelsen ved en sterk mangel på vitamin B grånet, men den fikk sin opprinnelige farge tilbake igjen ved en vitamin-B-rikere ernæring. Gjærpreparater inneholder meget vitamin B.

Signal Nr. 8, 4. årgang, 2. aprilnummer 1943 / Utkommer 2 ganger månedlig / Sjefredaktør: Wilhelm Reetz, stedfortredende sjefredaktør: Hugo Mösslang / Forlag og trykning: Deutscher Verlag Berlin SW 68, Kochstrasse 22-26 / Alle rettigheter forbeholdes / Tutti i diritti riservati / Tous droits réservés / All rights reserved

0,000035 gram jod

Bare en ganske liten mengde jod

trenger ved tannpleie med jodkaliklora inn i munnens slimhinne og videre inn i blodet — og allikevel er virkningen forbausende. Til forebygging og helbredelse av betennelser i tannkjøttet, som ofte bevirker løsning av tennene (paradentose), såvelsom mot ømfintlige tannhalsar. Det gis på grunnlag av den medisinske litteratur og etter mange tusen lægers og tannlægers godkjennelse intet bedre middel. Hvis det trenges en mer intensiv virkning, benytter man efter lægens opfordring „Sterk-Jod-Kaliklora”.

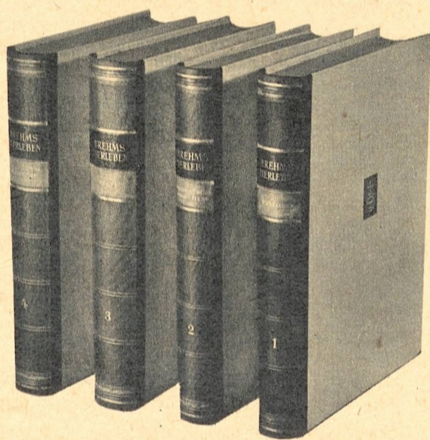

favorittene i alle konkurranser

FRANKE & HEIDECKE • BRAUNSCHWEIG

Lohse Uralt Lavendel
En ren og feisk duft

Man kan heller ikke lenger framstille Lohse Uralt Lavendel uinnskrenket, men no som før får man det ekte og uforandret. Den som kan innrette seg litt, har det lenge, for det behøves jo bare et par dråper for et kvarters forfriskning. Og det skulde man gjøre! Man føler seg straks bedre, man arbeider også lettere i omgivelser som er fulle av frisk duft.

Undrene i den levende natur.

de interessante iakttagelser og inntrykk, som den klassiske skildrer av dyrelivet. Alfred Brehm, har fra sine store reiser, åpnes for Dem i det verdensberømte standardverk

Brehms Tierleben

Verket består av 4 bind og er nettopp utkommet i fullstendig ny bearbeidelse av Walter Rammner. Bind I: Invertebrater — Bind II: Fisker, padder, krypdyr — Bind III: Fugler — Bind IV: Pattedyr. Alle 4 bind — ialt 1816 sider med 1365 illustrasjoner til teksten og 128 fargelagte plansjer — format 19,5 × 27,5 cm. — koster tilsammen i halvlerret RM 100.—. Minus 25% Eksporabatt = RM 75.—. Verket fås mot månedsrater på RM 10.— uten noe som helst tillegg og med

rett til tilbakelevering innen 14 dager, hvis mottageren er misfornøyd

Verket utkommer bare på tysk og er bestemt for eksport. Betaling kan derfor bare skje med utenlandsk valuta eller over clearing. Omregning etter den på innbetalingsdagen gyldige clearingkurs. Dagskurs = Clearingkurs. Tollfri innførsel og lette betalingsmuligheter. (Postsparekasse og bankkonti i 12 land).

FACKELVERLAG STUTTGART-B 1001 (Tyskland)
Abteilung Exportbuchhandlung

Signal

Vårglede

